

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 5/2019

Květen 2019

MOUDROST POUŠTNÍCH OTCŮ JE AKTUÁLNÍ I DNES

Starej se o sebe. Buď, kde jsi. Zamiluj si všední den. Tři prosté rady, které vám změň život.

Jednou jsem jel autobusem na setkání se spolužáky z gymnázia po deseti letech. A v autobuse seděla jedna slečna. Připomínala indickou bohyni Kálí, která měla podle hinduistické tradice osm rukou. Slečna totiž měla na kolenou otevřený notebook, na něm rozevřené noviny, v jedné ruce měla telefon, v druhé kávu, a ještě nějakým způsobem dokázala ovládat malou obrazovku zabudovanou do sedadla před sebou. A při ničem nevydržela déle než dvacet sekund a mně se zdálo, že během té cesty načerpala více zbytečných informací než moje babička za celý svůj život.

Pak jsem dorazil na setkání s bývalými spolužáky a ptám se jich, co dělají po těch deseti letech. A zjistil jsem, že za těch deset let se v podstatě nic nezměnilo. Všichni tak trochu studují, tak trochu pracují, občas někdo tak trochu navázal nějaký tak trochu vztah. Ale prstýnků na rukách bylo málo, něčeho, co by se dalo nazvat životním povoláním, také málo. Když jsem se vracel ze setkání domů, uvědomil jsem si, že my si dnes pojmenováváme naši dobu digitálním věkem nebo jí dáváme jiná krásná pojmenování, ale mohli bychom ji nazvat zejména epochou nestálosti. Člověk

je nestálý ve vztazích, nestálý na místě, nestálý v myšlenkách.

Jeden newyorský psychiatr hovoří v této souvislosti o "paradoxu volby". Kdybychom žili v Indii a šli bychom si koupit boty a měly by jen dva páry – jeden by nám byl o dvě čísla větší a druhý o číslo menší, tak bychom koupili ty

větší a odešli bychom domů jako šťastní zákazníci, protože jsme koupili nejlepší produkt na trhu. U nás přijdeme do obchodu, mají dvě stě párů bot, padesát z nich je nám dobrých, porovnáváme cenu, kvalitu, design, a nakonec odejdeme domů s pocitem viny. Neboť co když někde na nás čekaly boty, které by byly ještě lepší? Někdy těžké časy a to, že se člověk neuměl rozrůst do

šířky, vykřesali v lidských duších hloubku. Nevolám po tom, abychom měli méně volby, ale abychom dokázali se svou volbou lépe zacházet. Pouštní otcové byli muži, kteří se ve 4. století rozhodli vzít svůj křesťanský život radikálněji než ostatní. Jsme v pokušení domnívat se, že tito pouštní otcové utíkali od světa. Nemuseli řešit problémy, žili si svůj meditativní život někde na samotě. Představte si to – každý den trvá dvanáct hodin, každá noc trvá dvanáct hodin a co dělá pouštní otec? Modlí se žalmy, plete košíky, modlí se žalmy, plete košíky, pak se pomodlí žalmy a uplete košík. Jde se vyspat a pak se zase modlí žalmy. První rok, druhý, třetí, tak stále dokola. A najednou zjistí, že nemá kam utéct. Člověk dnes, když přijde z práce, kde ho něco zranilo, nebo se s někým pohádal, uteče – něco si pustí, přečte, někam zajde. Uteče od sebe samého. Uteče od myšlenky, která se v něm najednou chce rozvinout. Nesetká se se sebou; nesetká se se svou vášní, která v něm klíčí; nezápásí, utíká. Pouštní otcové v samotě neměli možnost útěku. A museli zápasit. I proto se od nich můžeme učit. Vezmeme si například tři rady od pouštního otce Antonína Velkého do našeho nestálého roztékání života člověka 21. století.

Starej se o sebe

"Když Abba Antonio nahlédl do hlubiny Božích slov, zeptal se Boha: ‚Pane, proč někteří lidé umírají mladí a jiní zase velmi zestárnou? Proč jsou někteří lidé chudí a jiní bohatí? A proč jsou nespravedliví bohatí a spravedliví chudí?‘ A ozval se hlas z nebe, který mu řekl: ‚Antoníne, starej se o sebe!‘"

Starej se o sebe. První rada svatého Antonína. Není to trochu nekřesťanské? Člověk by spíše čekal, že starej se o druhé. Člověk však musí nejprve načerpat, aby měl z čeho dávat. Mohu vykonávat jakoukoliv krásnou činnost pro druhé, mohu je například léčit v Africe. Zpočátku to dělám z lásky k bližnímu, ale když nebudu mít vnitřní život, nebudu naplněný Bohem, tak něco jiného mě bude muset naplnit. Mám se angažovat, ale to, co je vnitřní, je prvotní. Starej se o sebe, pečuj o vnitřní život a potom z toho vyře něco navenek.

Bud', kde jsi

Druhá rada. "Kdosi se zeptal Abba Antonína: ‚Cím se zalíbím Bohu?‘ Antonín odpověděl: ‚Neodcházej hned z místa, kde jsi.‘“ Tím se nemyslí to, že mám zůstat sedět na zadku před televizorem s ovladačem a nikam se nepohnout. Jde především o vnitřní setrvávání, pozornost a bytí v přítomnosti. Abych nežil v iluzích, mimo sebe. Minulost už není a budoucnost je složena z různých očekávání a obav. Jediné, co je skutečné, je přítomný okamžik. A Bůh, věčná přítomnost, mě potkává zde a nyní. On vždy vysílá, to jen já vždy nemám naladěný přijímač. Jsem jinde. A mým úkolem je být tam, kde jsem, při činnosti, kterou dělám. Tam mohu potkat Boha bez napětí, bez rozrušení, bez falešných nadějí a obav.

Musím se soustředit na to, co dělám, a pak zjistím, že to nevím. Ve mně je milion aktivit. Stabilita začíná venku a postupuje dovnitř. Dělej, co chceš, a pokud to není vysloveně hříšné povolání, tak tě dovede do nebe. Ale když už si vybereš to své povolání, tak se snaž, pokud se to dá, při něm zůstat. Protože nemůžeš jít po třech cestách najednou, tak nedojdeš nikam. Musíš po některé z nich opravdu vyrazit a putovat vpřed. Nejprve stabilita povolání, pak stabilita místa. Aby si člověk, když má krizi, neřekl, že když se přestěhuje, tak nové místo to vyřeší. Tak by cestoval kolem světa a nikdy nepřišel na to, že skutečný problém je někde v hlubinách

jeho neuzdraveného srdce. Člověk chce při činnosti ještě něco dělat. Co budu dělat, když žehlím? Pustím si něco do uší, abych využil čas. A přitom bytí v přítomnosti je to nejlepší využití času, které je nám k dispozici.

Popíši vám jeden obraz. Jdou dva růžovým údolím, ptáci zpívají, je to nádhera. A jak jdou, cesta stoupá, stromů ubývá, ptáci už tam nejsou, pouze kosodřevina. Pak už ani ta ne, zůstaly pouze kameny, mlha a zima. Řeknou si: "Špatně jsme si zvolili. Zpět domů." Rozejdou se. Potkají jiného, jinou. Chytí se za ruce, jdou růžovým údolím, ptáci zpívají, kytičky voní, dokud zase nepřijdou do části, kde jsou už jen kameny a mlha. A zase se scénář opakuje. A znovu a mnohokrát. Neboť chtějí zažít vzrušení z toho úžasného adolescentního vztahu. Ve dvaceti, ve třiceti, ve čtyřiceti, v padesáti – krásné adolescentní vztahy. Vždy se zastaví u kamenů a mlhy. Ale kdyby přišli až nahoru, tak by najednou uviděli zemi ještě hezčí než tam dole v údolí; uviděli by ji z ptačí perspektivy. A také shora je vidět na druhou stranu. Ale to by museli projít pustinou uprostřed.

Zamiluj si všední den

Třetí rada. "Zeptali se starce: ‚Co mám dělat, abych dosáhl spásu?‘ A stařec pletl provaz, nezvedl ani hlavu a odpověděl: ‚Toto, jak vidíš.‘"

Zamiluj si všední den. Miluj rutinu. My nesnášíme rutinu. Prožíváme celý týden jen proto, že je víkend. A rok prožíváme proto, že existují prázdniny či dovolená. Můžeme odejít, můžeme uprchnout, můžeme zmizet z našeho otřesného, každodenního stále stejného života. Těžko snášíme to, co se opakuje.

Otcové pouště tvrdí, že když si zamilujeme rutinu všedního dne, tak právě v ní můžeme nejlépe, bez iluzí, potkat Boha. Rutina nás ukotví v přítomnosti. Přítomnost nás vede k setkání s Bohem. Opakování mě chrání před klamem.

Naši předkové neměli často na výběr. Žili ve společnostech, které neumožňovaly pohyb. My jsme rádi, že si můžeme volit, ale oni žili v povinné rutině. Ale zároveň vidíme, že když si nezvolíme rutinu dobrovolně, budeme lidmi povrchními a na útěku. Nepotkáme sebe, nepotkáme bližního, nepotkáme Boha. Nebo potkáme jen iluze o tom všem. Když udržíme své srdce hladové dost dlouho, přijde potrava shora. Abych potkal Boha, potřebuji nejdříve přežít poušť.

(podle magazínu Leto KN)

Světla a stíny vítězství a slávy

Kdo chce vyhrávat, musí se naučit prohrávat. Nebo: Cesta k velkému vítězství je vydlážděna malými porážkami – citují znalci. Ztráta slávy se totiž trpce snáší. Sláva, úspěch a vítězství jsou tři oslňující veličiny. Nejednomu vítězi i poraženému zvedají adrenalin.

Vítězit lze ve sportu, umění, ve vzdělání, nad jiným člověkem tělesnou či duchovní přesilou, ale i nad sebou samým. Vítězství mají několik společných rysů, ale i svá specifika. Své vzestupy i pády. Doprovází je vždy snaha překročit hranice vlastních možností, radost z dosahování úspěchů a sladké opojení slávou.

Očištění pojmu vítězit

Cesty k vítězství přes překážky, bojovnost, soutěživost patří k přirozeným ambicím člověka, aby se udržel v dynamickém světě jako rovnocenný tvor. Každé vydobyté vítězství dodává člověku sebevědomí, jistotu o vlastní hodnotě, upevňuje jeho postavení, ozřejmuje úlohu, kterou plní ve společnosti. Samotná touha zvítězit a získat spravedlivou slávu je tedy pozitivní věc. Motivuje k aktivitě, dává smysl podstoupení obětí, povzbuzuje zřeknout se pohodlí a levného potěšení ve prospěch vzdálenějšího a vyššího cíle.

Existuje také chvályhodné vítězství nad zlem, násilím, nesmyslným utrpením a chudobou, nad hříchem. A nakonec samotné vítězství zmrtvýchvstání jako nejvyššího výkonu, kterým Kristus porazil smrt. Proto je třeba nejprve očistit pojem "vítězství" od nánosů neodůvodněné kritiky a skepticismu, které mu dějiny přisoudily díky mnoha kontroverzním vítězstvím historických postav. Ty se často spojovaly s chorobnou vládychtivostí, úchytkami pocházejícími z vlastních životních zranění či zděděných genetických anomálií. Ba mnohé z nich slovně zevšeobecněly, zlidověly, staly se slogany. Stačí zmínit napoleonský komplex, jakobínskou krev či stalinské metody.

Karikatura triumfu

Výraz vítězství - lat. victoria, Triumphus – svědčí o čemsi velkém, o hodnotě, která vyniká, je korunou poctivého úsilí, ne výplodem vychytralých přehmatů, či následkem hrubosti a zastrašování. Spojuje se se slávou všeobecně uznávané přirozené autority a moudrosti. Takové je světlo pravého vítězství. Bohužel ten, kdo na něj nedosahuje, pokouší se alespoň o jeho náhradu, většinou karikaturní.

Z hlediska svědomí a morálky nebo moderně řečeno, "ekologie lidských vztahů" si při pohnutkách vítězit lze položit základní otázku: Je cílem boje o vítězství vlastní pokrok nebo poražení a ponížení druhého? V druhém případě jde totiž o devaluaci pojmu vítězství, které se takto stává prostředkem na ublížení člověku a proviněním proti lásce. Škodolibost není radost, pouze její nevydařený úšklebek.

Bída krátkodobé slávy

Jinou stránkou vítězství je jeho svázanost s odměnou. Někdy ustupuje do pozadí čirost soutěživého úmyslu a seberealizace a do popředí se dostává láska k "finančnímu ocenění". Člověk se obrací ne na svůj výkon, na vyzkoušení sil, ale mnohem více na materiální zisk, který mu z něj plyne. Vítězství se stává věcí kalkulace a obchodování, zprostředkovatelem nabídky a poptávky.

Falešné sebevědomí

To se ve světě sportu, modelingu či kultury, ba dokonce i vědy a výzkumu stává stále častěji. Na schopnostech a námaze vítěze se okamžitě "přiživují" všechny možné agentury, které se "starají" o jeho další rozvoj. Tlačí ho do neúměrného stupňování výkonu a do situací, které si sám od sebe ani nepřeje. Tak postupně ztrácí svou svobodu i možnost rozhodovat o směru svého života. Mnohé hvězdy a celebrity se takto dostali do mlýna velkého byznysu a do izolace od běžných lidského

pro-středí. Vhupli do umělého světa, který v nich vypěstoval nepřiměřené, ba i falešné sebevědomí, použité na přesně vytyčené obchodní zájmy. Proto se taková osobnost nemůže všestranně a pravdivě rozvinout, nenachází naplnění své identity a s neúprosností času, trhu a konkurence postupně upadá. To jsou ty vzdálenější neblahé důsledky některých současných "bojů o titul." Nevyžadují od člověka více – pouze rychlou a krátkodobou expozici před mediálním záběrem. Ale o jejich pozdějším osudu se už velmi nedozvídáme. A pokud, tak většinou zaslechneme krátké oznámení o tom, jak absolvovali (úspěšně či neúspěšně) léčbu některé ze závislostí. Tak to jsou stíny úspěchu a slávy.

Vítěz nekráčí sám

Cestou k vítězství člověk nikdy nekráčí sám. Potkává lidi, kteří mu pomáhají a obohacují jeho nitro. Díky nim se více stává osobou a osobností, dokonce bez nich by zůstal neúplný. Za mnohými úspěšnými lidmi stojí zástupy

neznatelné, někdy zcela anonymních podporovatelů. Opravdových a upřímných ctitelů, kteří objevili charisma něja-kého šikovného člověka, a aniž by za to cokoliv "inkasovali", napájejí ho důvěrou a láskou, provázejí životem a doplňují jeho potenciál vlastní prací a námahou. I za velkými historickými postavami stáli jejich

blízcí. Milující ženy, trpící rodiče, věrní přátelé, učitelé, vychovatelé, které nejednou díky příznivějším podmínkám jejich doby sami přerostly. Ale bez nich by se nestaly slavnými. Z jejich srdce a moudrosti čerpali, na jejich myšlenkách rostly a rozvíjely své vlohy. Vítězství nikdy nepatří jedinému člověku, ale vždy tajemné síti spolupracovníků. Ne nadarmo se při předávání cen vzpomínají ti nejbližší, kteří nesou břemeno stupínků spolu s vítězem. Pokud je vděčnost svým drahým upřímná (nestrojená), je nedílnou součástí prožívání slávy.

Dříve než na vrcholu

Na druhé straně mohou vítězství jiní lidé blokovat a ztrpčovat. Připravit vítězi takové nečekané překážky, se kterými se musí tvrdě vyrovnávat. K vítězství

vždy patří i neúspěchy. Ba jsou přímo nezbytným motorem na postup a ve skutečnosti upevňují úsilí člověka, pokud příliš nedeptají. Proto se vyplatí na neúspěchy a zklamání narazit dříve, než by se člověk ocitl na vrcholu slávy. Naučí se počítat s její vratkostí i s nestálostí chvály svých obdivovatelů. Neboť mnohem trpčeji se snáší náhlý pád než tíha pomalého stoupání. Pokud vzpomínáme pozitiva vítězství a soutěžení, nelze obejít ani názor, který se prosazuje zejména v posledním období mezi lidmi zklamanými a vyčerpanými z neustálého vzájemného porovnávání a snahy vynikat jedni nad druhými. Jeden ze psychologů, odborníků na lidskou komunikaci, John Powell SJ nás upozorňuje: "Od chvíle, kdy jsme poprvé vstoupili mezi lidi, nás porovnávali s druhými: ‚Podobá se na svého otce.‘ ‚Vypadá jako její matka.‘ ‚Proč nejsi jako ten a ten?‘ Porovnávají náš vzhled, znalosti, chování." Powell tvrdí, že jsme se naučili ustavičně se srovnávat. Spolu s ostatními odborníky se shoduje v tom, že "srovnávání zabíjí spokojenost se sebou samým". Boj o známky, atletické výsledky, o popularitu, členství v klubech staví jedny proti druhým a zanechává v našich duších hluboké jizvy. Přesto "stále bažíme po zvuku potlesku," dodává. "Přestože jsme uvnitř nejednou zelení závidistí." Podle Powella mají úspěchy "jistě slepé uličky, které pěkně vypadají, ale nikam nevedou", jsou to pasti, do kterých můžeme spadnout. Tato zákoutí je tedy třeba prozkoumat a vyhnout se jim, aniž jsme zatracovali pozitivní sílu plynoucí z touhy po vítězství, která nás povzbuzuje k větší dokonalosti.

Vítězit lze i tak, že se držíme vzájemně za ruce, že poražení vzdávají hold vítězům a vítězové čest poraženým. Tak se to vždy opakovalo při každém spravedlivém zápase. A nejen frázemi. Respektování takových fér pravidel může přinést radost a štěstí z výhry, překonat závist, dodat lesk slávě a zařadit vítězství i úspěch do hodnot, které budují lidského ducha.

Tři stupně slávy podle Blaise Pascala

První je velikost panovníků, vojevůdců, politiků. To jsou dobyvatelé národů. Dobývali silou a obratností a často proléváním krve a podvodem. Pak je druhá třída velikosti. Zakládá se na vědomí, na inteligenci. To je velikost génů. I oni

mají svou moc, slávu a vítězství. Nepotřebují materiální velikost. Nevidíme je očima, ale rozumem. A to stačí. Nad to však existuje ještě třetí způsob vládnutí, třetí typ velikosti. Je to ten rozměr, ve kterém se rozhodl žít a zemřít Ježíš. Stal se "světlem pohanů". Slepým otevřel oči a vězně vyvedl ze žaláře

a z věznice ty, co sedí v temnotách. V jeho království platí hodnoty, jako jsou láska, pokora, chudoba, služba. Nad nikým nevládl, nic nevyalezl. Byl ponížěn, trpělivý, svatý před Bohem a hrozný pro demony. Čistý bez hříchu. Nemělo by žádnou cenu, kdyby přišel jako pozemský král, říká

Pascal. "Všechny vojenské sbory dohromady (velikost Caesarova) a všechny rozumy spolu (velikost vědců, Archiméda a Aristotela) a všechny výplody se nevyrovnají ani nejmenšímu poryvu lásky, která patří do nekonečně vyšší roviny, v níž se pohybuje Ježíš."

(podle KN)

Evangelizujme tam, kde žijeme

Nová evangelizace vychází z identity křesťana. Abychom dokázali obracet srdce hříšníků, musíme být nejdříve my sami pevně zakotveni v křesťanské víře.

Slova evangelia, v nichž Kristus vyzývá učedníky a skrze ně i každého z nás hlásat jeho učení, jsou jasná: "A řekl jim: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření“ (Mk 16,15). Jak to má dělat moderní člověk, křesťan 21. století? Na III. setkání biskupů s kněžími, zasvěcenými osobami a laiky, které se uskutečnilo koncem března roku 2017 na katolické univerzitě v Ružomberku, se hovořilo právě o nové evangelizaci a o důležité úloze identity křesťana v procesu evangelizace.

Osobní vztah

Alfou a omegou je vztah. Bez vztahů bychom nedokázali přežít a identifikovat se. "Tak jako člověk není schopen vědět, jak tělesně vypadá bez zrcadla, stejně

nebude bez vztahů schopen vědět, jak vypadá duševně a duchovně," připomněl

na konferenci páter Milan Bubák SVD. "Vztahy jsou pro nás zrcadlem, které nám říká, jak vypadáme, kdo jsme a jací jsme." I z tohoto důvodu jsou vztahy podstatou náboženství. Vždyť už samotný název religio (re – znovu; legare – svázat, napojit) vystihuje tuto podstatu. Podle Milana Bubáka i při stvoření šlo o vztahy. "Popis rajske

zahrady je popisem funkčních a fungujících vztahů," připomíná kněz a řeholník. "Byl tam vztah člověka s Bohem, člověka s člověkem, člověka s přírodou a člověka samého se sebou. Hřích tyto vztahy zničil." Po vyhnání z ráje bylo třeba "rozpojené" znovu napojit, opravit, tedy poskytnout člověku náboženství. Právě při tomto "znovunapojení" je klíčový vztah s Bohem – jeho neustále zvelebování a prohlubování, budování osobního vztahu s Bohem.

Nedávný výzkum americké antropoložky Sherry Weddellovo přinesl zajímavé výsledky. Na otázku "Co je blíže tvé představě Boha: Bůh jako osoba, se kterou můžeš mít vztah nebo Bůh jako neosobní síla?", kterou položila vybraném vzorku amerických katolíků, jí pouze 48 procent dotázaných odpovědělo, že Bůh, v něhož věří, je Bůh, se kterým je možné mít osobní vztah.

"Když máme hovořit o osobním vztahu k Bohu, musíme si vyjasnit dvě věci: a to, zda katolické křesťanství věří v osobního Boha. A také, jestli já jako věřící křesťan katolík věřím v osobního Boha. Zatímco to první je samozřejmé, to druhé už samozřejmě být nemusí," upozorňuje Milan Bubák. Jestliže v něj nevěříme, jak si s ním dokážeme vybudovat vztah? Bůh, jehož my křesťané známe, je živým, osobním, inteligentním a vnímavým bytím. Když si tuto pravdu uvědomíme, je snazší si s Bohem vybudovat vztah. Osobní a intimní vztah.

Nesobecký Bůh

Pro křesťany by měla být pramenem víry v osobního Boha právě Trojice – jeden Bůh ve třech osobách. Jen pro ilustraci můžeme zmínit, že "víceosobnost" Boha je vidět už ve Starém zákoně, když se na více místech objevuje jméno Elohim, jako jedno z více jmen pro Boha. Toto jméno má v

hebrejském, jazyku tvar množného čísla, ačkoli se v textech váže se slovesy v jednotném čísle. Jde tedy o jednoho Boha, který má více osob a zároveň jsou tyto osoby ve svém jednání mezi sebou navzájem sladěny. Ačkoliv ve Starém zákoně je tato vlastnost Boha jen naznačena, v Novém zákoně se naplno odkryje. Máme před sebou pravý obraz Boha jako Otce, Syna a Ducha Svatého. Bůh tak už ve své podstatě vstupuje do vztahů. "Jelikož podstatou každého osobního vztahu, jak ho známe ze svých zkušeností, je dávání a přijímání, mluvení a odpovídání, akce a re-akce, není těžké si představit, že osoby v Bohu jsou pravděpodobně zapojeny do nějaké formy vztahů, které jsou dokonale uspokojující pro každou z nich," míní Milan Bubák. Jakou roli pak sehrává člověk a proč od něj Bůh chce, aby měl s ním osobní vztah? Milan Bubák má jednoznačnou odpověď – neboť Bůh je láska. "A tato informace nám staví celou věc do jiného světla. Osoby Boha nežijí pro sebe a pro své vlastní sebenaplnění," říká a dále vysvětluje: "Každá z osob Boha žije pro další dvě osoby. Takový Bůh se potom nebude chovat sobecky, jak to často děláme my. Jeho láska se vždy dává, je sebe darující. Pro takového Boha ve třech osobách rozhodnutí stvořit vesmír s lidmi a anděly bude mít potom úplně jinou dimenzi."

**Naše vztahy by měly být
zrcadlem naší víry;
našimi skutky bychom měli svědčit
o tom, že následujeme Ježíše Krista.**

Bůh se rozhoduje dát nám možnost, abychom ho osobně znali a abychom si i my dokázali k němu – a tedy i k jeho jednotlivým osobám – vytvořit intimní vztah. Právě to je důležité si uvědomit. Tak jako poznáváme přitele, přítelkyni, spolupracovnice či jakéhokoliv bližního skrze navázání kontaktu a vyvíjení vztahu, i Boha poznáváme skrze pravidelný kontakt a budování osobního vztahu. "Náš vztah s Bohem, i když nejde o rovnocenné, je přece vztahem rovných," říká Milan Bubák. "Tím, že se Bůh skrze Ježíše Krista stal jedním z nás, ještě více se s námi sjednotil a naši lidskou přirozenost nejen přijal, ale si ji i navždy ponechal. Nás jako by zcela začlenil do vnitřního života trojjediného Boha a my jsme se stali zcela jeho součástí."

Naše víra by bez vztahu k osobnímu Bohu nebyla schopna rozvoje a naše životní cesta by byla cestou bez jasného cíle. I na více místech v Novém zákoně se naznačuje, že člověk byl stvořen tak, že ke svému životu potřebuje vztah k Bohu. Člověk je bez vztahu k osobnímu Bohu neúplný.

Katolická identita

Aby křesťan dokázal rozpoznat a naplno projevit svou identitu, musí čerpat z pramene. Pramenem katolické identity je právě osobní vztah k Bohu. Když

tento pramen objevíme, dokážeme svoji identitu projevit i ve světě, ve kterém žijeme. Právě skrze naši vlastní identitu dokážeme přejít k samotné evangelizaci. Vždyť i evangelista Jan nám zprostředkovává Ježíšova slova: "Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést

ovoce sama od sebe, pokud nezůstane na révě, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, přináší mnoho ovoce; neboť beze mne nemůžete dělat nic" (Jan-15,4-5).

Důležitým východiskem pro nás křesťany je to, že Bůh svět stvořil a stále tvoří. Stvoření je projekt v soustavném procesu, a právě skrze nás chce Bůh tvořit svět. Lepší svět. A je na nás, jak se k Boží výzvě postavíme. "Skutečné téma katolické identity, které se má projevit navenek, nutně musí startovat z vědomí osobní odpovědnosti za čas, který jsme dostali na této zemi ve smyslu osobní odpovědnosti před osobním Bohem za každý moment našeho života včetně kontaktů s vnějším světem," navázal na přednášku Milana Bubáka o osobním vztahu s Bohem bratislavský pomocný i biskup Jozef Haľko. Jeho přednáška měla název, jak se má katolická identita projevovat navenek. "Slovo identita můžeme přeložit i jako »být tentýž«. Tedy to, co vyznávám při každé nedělní nebo sváteční mši, to pak autenticky žiji v každodenních kontaktech."

Evangelizovat tady a nyní

Naše evangelizace se má projevovat v běžné mezilidské komunikaci. Naše vztahy by měly být zrcadlem naší víry. Našimi skutky bychom měli svědčit o tom, že následujeme Ježíše Krista. Vždyť právě ve styku s vnějším světem se ukazuje nitro člověka, zda východiskem mého osobního růstu je Ježíš Kristus,

zda se projevují jako věřící člověk a zda mé jednání je v souznění s mým náboženstvím.

"Tisíce a tisíce mužů a žen nejrůznějších profesí, kteří přijali na mši Eucharistii, vykonávají svou profesionální aktivitu. Profesionalita může být a je velmi důležitým pozadím vydávání svědectví," připomíná biskup Jozef Haľko. "U skutečně viditelného křesťana katolíka se zcela přirozeně předpokládá, že ve svém profesionálním jednání a v kontaktu se svými spolupracovníky bude i na tomto poli vydávat svědectví jako kvalitní člověk, na kterého se lze spolehnout, který je přesný, férový, empatický, spravedlivý, schopný říci promiň... Jednoduše kultivovaný, Duchem prozářený člověk."

Evangelizovat máme v době, v níž žijeme. Doba prvních apoštolů byla také složitá a těžká, jako je ta naše, i když možná v jiném kontextu. Argument, že tehdy byli lidé otevřenější, neobstojí. K tomu nás povzbuzuje i biskup Jozef Haľko: "Před dvěma tisíci lety ve večeradle, přibližně 1 700 kilometrů odsud, jeden muž řekl Dvanácti mimo jiného, jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Řekl jim to vícekrát a různým způsobem, ale se stejným obsahem. Po dvou tisíci letech jsme tady my, kteří jsme fascinováni osobou Ježíše Krista, toužíme po hlubším a osobnějším vztahu s ním. Poslání jít do celého světa má dvě dimenze. Celý svět ve smyslu teritoriálním – na všechny kontinenty. My si ale stále více uvědomujeme, že toto poslání jít do celého světa má i intenzivní charakter ve smyslu evangelizovat a hlásat Ježíšovo evangelium v prostředí, ve kterém se nacházíme. Potkáváme lidi, kteří jsou nám sice prostorově blízko, ale mentálně, znalostně a postojově jsou od nás velmi daleko. Potřebují být osloveni, aby zatoužili po Boží lásce."

Deset způsobů, jak se prohlubovat v osobním vztahu s Bohem

- ☞ Nauč se Bohu naslouchat – nejdůležitější věcí je být přítomný a poslouchat.

- ☞ Uč se tichu – hluk je hudbou pekla.
- ☞ Hledej pokoru – ona je začátkem zdravého rozumu a duševní normálnosti.
- ☞ Snaž se o upřímnost – čestnost a upřímnost umožňují mysli dýchat a čistě přemýšlet, a hlavně přiznat si pravdu.
- ☞ Snaž se o svatost – přizpůsob všechny své myšlenky a skutky Boží vůli; miluj svět, ale nedej se chytit do jeho manýrů a hodnot.
- ☞ Modli se – skutečná modlitba je poslušností, kde jádrem slova je poslouchat, čili otevřít sluch, naslouchat.
- ☞ Čti – nejen Písmo, které je živým slovem Boha, ale i další díla, která jsou schopna stimulovat a živit naši duši a uzavřít nás před hlukem.
- ☞ Věř a jednej – pouze víra, která vyúsťuje do skutků, se stává vírou skutečnou.
- ☞ Nikdo se nedostane do nebe sám – každý člověk potřebuje přátelství a společenství.
- ☞ V naší snaze o vztahu k Bohu nejsou silnější prostředky než svátost pokání a Eucharistie.

(podle KN)

REVERENDFUN.COM COPYRIGHT **BIBLE GATEWAY**

Věděl jsem to... čteš tajně Bibli!

Marta dává dary, Marie sebe

Příběh biblických sester Marty a Marie je pro nás inspirací. Nemáme se honit za výkony a věcmi, ale máme si sednout k Ježíšovým nohám a poslouchat ho.

Marta a Marie jsou sestry, které nás mohou v mnohém poučit. Přišel k nim na návštěvu Ježíš a každá z nich se zachovala jinak. Marta se chtěla předvést jako schopná hostitelka. Byla činorodá, zatímco její sestra Marie zdánlivě zahálela – seděla a poslouchala hosta.

Kdybychom příběh o Martě a Marii slyšeli jako současnou příhodu nějakých dvou sester, asi bychom se nad Marií i pohoršili. Vždyť ideálem dnešní doby je činorodá Marta. A přece je to ona, kterou Ježíš s láskou pokárá: "Marto, Marto..."

Znamení doby

Syndrom Marty je skutečně znamením naší doby. V práci jsme pod tlakem, abychom bez ustání podávali výkon. Děti trápíme pro výsledky ve škole, protože se bojíme, aby se v životě neztratily. Jsme nervózní, že nestíháme, že nemáme perfektní bydlení, dovolenou a tablet. Už ani nemáme čas ptát se, jaký to má všechno smysl.

Život moderního člověka ovládly technické vymoženosti. Množství podnětů, kterým jsme vystaveni, útočí na naši psychiku. Ohroženy jsou zvláště děti. Neurologové upozorňují, že náš nervový systém se dokáže přepínat

mezi podněty jen do jisté míry a potom nastává škodlivé přetížení smyslu. Toto přetížení se projevuje například v agresivním způsobu komunikace. Jako v in-ternetových diskusích, kde lidé závodí v nenávistných komentářích, jedna reakce vyvolá druhou a ta zas další.

Horečná aktivita se stala módou i v Církvi. Stále je třeba vymýšlet nějaké akce a pak jetřeba vymyslet, jak je zpropagovat. Z nedělní liturgie se vytrácí čas na

tichý rozhovor s Bohem, neboť každá minuta bohoslužby je vyplněna hudbou a zpěvem.

Ježíš nám v evangeliu dává jednoznačně najevo, co mu je milejší. Příkladem je jeho návštěva u Marty a Marie.

Paní domu a učednice

Co se tedy v domě sester odehrálo? Od evangelisty Lukáše se dozvídáme, že Ježíš se setkal s Martou a Marií během své cesty do Jeruzaléma. Sestry se objevují i v Janově evangeliu, kde se zmiňuje i jejich bratr Lazar. Jan píše, že sourozenci byli Ježíšovými přáteli a žili v osadě Betanie pár kilometrů od Jeruzaléma.

Biblické ženy, přestože byly podřízeny mužům, rozhodovaly o věcech týkajících se domácnosti. I Marta byla takovou paní domu, vždyť její jméno v aramejštině doslovně znamená paní domu. Ze sourozenců byla možná nejstarší. To by vysvětlilo, proč Lukáš při popisu Ježíšovy návštěvy nepovažuje za nutné zmínit Lazara. Hlavně však chce Lukáš situaci podat tak, aby čtenář mohl nerušeně porovnávat chování Marty a Marie.

Marie si sedla k Ježíšovým nohám. Je to typický obraz učedníka. Marie je pravou učednicí, neboť klidně a pozorně poslouchá Ježíše, přičemž zapomíná na jiné věci, říká arcibiskup Stanislav Zvolenský, který věnoval Martě a Marii jedno z nábožných čtení v bratislavské katedrále sv. Martina.

V protikladu k Marii stojí ustaraná Marta, která je zcela zaujatá obsluhou nejvzácnějšího hosta. Umíme si představit, že mohla zavolat svou sestru Marii stranou a požádat ji potichu, aby jí pomohla. Marta se však namísto toho rázně postavila před Ježíše s výčitkou. Její postoj je dvojnásobně negativní: vyčítá hostu, že narušuje řád domu: "Pane, nedbáš na to, že mě sestra nechá samu obsluhovat?" (Lk 10, 40), a napomíná ho, aby nastolil pořádek: "Řekni jí, ať mi pomůže!" (Lk 10, 40).

Nestarat se

Marta se snaží před Ježíšem vyniknout a snaha ji přivádí až k tomu, že na Ježíše zapomíná. Podle kazatele Raniera Cantalamessy je odvěkým pokušením dát přednost skutkům místo víry, neboť nechceme prohrát s Bohem ve štědrosti a lásce.

V Písmu se přitom často zmiňuje, že bychom se neměli přehnaně starat o věci. V Ježíšově řeči na hoře je sloveso "starat se" použité v tomto významu šestkrát. Taková je i Ježíšova odpověď Martě. Láskyplně ji napomíná a vyzývá ji, aby se méně starala, méně dávala a více se otevřela pro přijímání.

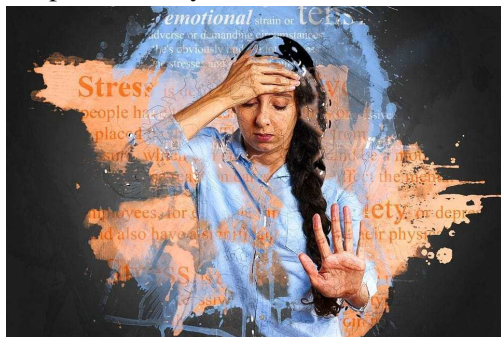
Polský kazatel Edward Staniek píše, že Marta je představitelkou starozákonní zbožnosti. V ní šlo o to, aby člověk co nejvíce udělal pro Boha. Marta přijala Ježíše ve svém domě a určitě se na to několik dní připravovala. Když přišel, ještě se starala o mnohé věci. Projevem její úcty byla péče o to, aby hostu připravila bohatý stůl.

I Marie se jistě zúčastnila příprav na Ježíšovu návštěvu. Věděla, že to, co je nutné, je připraveno. Ale v okamžiku, kdy Ježíš přišel, byl nejdůležitější on. Sedla si a poslouchala, co povídá.

Marie je představitelkou novozákonní zbožnosti. Zatímco Marta nabízí Ježíšovi dary, Marie mu dává sebe. Ví, že v setkání člověka s Bohem nejde o dary, ale o setkání srdcí. Ví, že v tomto setkání může mnohem více dát Kristus. On totiž přináší na stůl duchovní pokrm, který trvá věčně.

Ženské dávání

Na příběh Marty a Marie se můžeme dívat jako na skvělý příklad psychologie dnešní ženy. Marta je nositelkou přirozeného ženského rysu – potřeby dávat, o někoho se starat.

Psychologové však říkají, že mnohé ženy jsou permanentně frustrované z tlaku dokonalosti. Žena musí být úspěšná v práci, musí mít vychované a šikovné děti, musí dobře vypadat a mít perfektní domácnost. To ji nutí dělat stále víc, starat se stále více a dávat stále více. Zároveň však nepřestává toužit po uznání okolí.

Pokud žena nedosáhne uznání nebo se jí dostává málo, její reakcí je frustrace, a ještě intenzivnější dávání. Neposlouchá rady, že by měla vypnout, ani za celý svět si neodpočine. Muž, ale i jiná žena, kteří si dokážou sednout a ztišit se, ji přivádějí k zuřivosti, tak jak Martu její sestra. Taková žena si neuvědomuje, že soustavná aktivita ničí ji samu i její okolí.

Zasvěcený a světský

Příběh Marty a Marie má pro nás ještě jeden rozměr. Chce nám připomenout úctu k těm, kteří si zvolili zasvěcený způsob života.

V 6. kapitole Skutků se zmiňuje, že apoštolové dospěli do bodu, kdy se už vedle služby Božímu slovu nemohli naplno věnovat službě u stolů. Uvědomili si, že když mají službu při stolování, zanedbávají hlásání evangelia. Vyřešili to tak, že si rozdělili úkoly. Apoštolové si ponechali hlásání evangelia a na službu při stolování určili sedm jáhnů.

Tento text ve Skutcích se stal v dějinách Církve podkladem k uznání zasvěceného života před životem ve světě. Stejně můžeme vnímat i Martu, která je povolána věnovat se věcem tohoto světa, a Marii, která si vybrala cestu kontemplace u Ježíšových nohou.

Lepší podíl

Žijeme ve společnosti, kde mají informace cenu zlata. Myslitel Malcolm Gladwell hovoří o mavenech, lidech, kteří jsou v dnešním světě velmi cenní, neboť shromažďují a třídí informace. I ve znalostní oblasti však platí srovnání Marty a Marie. Už i malé děti dnes vědí velmi mnoho. Pokud jsme však dobrými pozorovateli života, vidíme, že s cílem nebo smyslem znalostí a informací je to už horší. Kom-pasem, který pomáhá dávat našim znalostem a činnostem cíl, je Boží slovo.

Ďáblu nepřekáží, že pracujeme pro Boha. Vadí mu to, že s Bohem mluvíme, upozorňuje exorcista Elias Vella. Pokud nedáme Slovo na první místo, v určitém bodě se spleteme ve věcech jako Marta a starost bude zničující.

Spolu se spisovatelem Alessandrem Pronzatem musíme uznat, že pro nás není problém poznat se v Martě, která se stará a znepokojuje pro mnohé věci. Možná máme výčitky vůči Marii, která si vyvolila dle nás pohodlnější roli. Pro Krista je to však lepší podíl. Ten spočívá v poslouchání, kontemplaci, adoraci, údivu.

Člověk dneška se pouze zběžně dívá, ale nevidí. Zázraky stvoření se stávají předmětem konzumu, nikoli kontempace. Pokud i něco zastaví člověka v jeho běhu a vyvolá v něm údiv, jsou to senzační události obrovských rozměrů. Ale i výjimečné události se rychle stanou lhostejnými nebo je nahradí následující události tohoto typu.

Stroj světa, který se hýbe jménem pokroku, se velkou rychlostí blíží ke zhroucení. Křesťan se nesmí pokoušet následovat svět, jít za všemi módami. Musí se spíše zastavit, zamyslet.

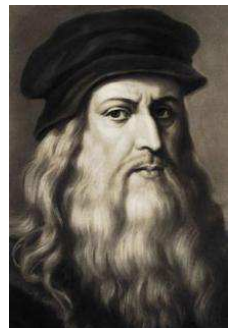
Pán touží, abychom se na chvíli zastavili. Lepší podíl nepatří tomu, kdo rozmnožuje činnosti a věci. Patří tomu, kdo vidí Boží přítomnost. Tehdy mlčení mluví více než všechna slova.

(podle KN)

Leonardo da Vinci byl géniem i vizionářem

Celý kulturní svět si v květnu i po celý rok 2019 připomíná 500 let od úmrtí světoznámého italského mistra vrcholné renesance Leonarda da Vinci, malíře, kreslíře, sochaře, architekta, urbanisty, vynálezce, vědce a experimentátora, autora studií o malbě, optice, astronomii, projektů fortifikace a vojenských objektů...

Navzdory pověstnému univerzalismu byl Leonardo především malíř. Malíř klasik, jehož komorní díla se zachovala v muzeích a galeriích a monumentální na stěně kláštera. Malíř průkopník a objevitel, který instinktivně

uvažoval o jevech, faktech a skutečnostech, kterými geniálně antici-po-val vývoj architektury, urbanismu, techniky, přírodních věd a společnosti.

Vzpomeňme si na Poslední večeři, která budila vážné obavy, zda se nestane obětí umělcových pokusů s malo-váním na stěně. Je však přímo paradoxem, že ještě i výsledkem experimentu – nevyzkoušené, neo-věřené a de facto riskantní kombi-nace technických aplikací zůstalo dílo pět století předmětem obdivu na

stěně v refektáři kláštera Santa Maria delle Grazie v Miláně. To po stránce malířské technologie. Ale houfy nadšených obdivovatelů obléhají klášterní stěnu pro hloubku vnitřního obsahu, pro hluboké evangelijní skutečnosti, které našly přesvědčivý umělecký výraz v Leonardově poselství. Prostředí večeřadla, scéna, která bylaází výjevu, ve které se mělo udát několik událostí základního významu pro pochopení a přijetí evangelní skutečnosti. Zde se Leonardo projevil už jako renesančně smýšlející umělec. Nerekonstruoval situaci před jeden a půl tisíciletí do autentické architektury večeřadla, ale situoval, a tak i aktualizoval příběh do soudobých poměrů svých dní umělce včetně typologie účinkujících postav. Syžetem kompozice je dramatický moment, když zazní Kristova slova "Jeden z vás mě zradí" (Mt 26, 21) a reakce přítomných na ně. Psychologicky silný výjev odkrývá mistrovství umělce vyjádřit s přímo portrétní přesvědčivostí nuance jednotlivých reakcí ztvárněných v otáz-ce "Jsem to snad já?" (Mt 26, 25).

Madona ve skalách

Obrazy námětu Madon jsou rozptýleny po světových galeriích. Každý z nich má své historické souvislosti, ale i společný jmenovatel v principech malířského mistrovství. Proces vývinu Leonardovy malby v jakoby zrychleném pohybu renesančního

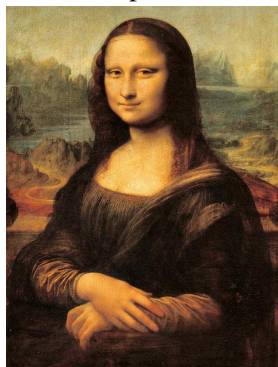

názoru ze závěru 15. sto-letí do jeho vrcholné fáze kolem roku 1500 se uskutečnil právě v dílech zmíněné kolekce Madon (Madona s granátovým jablkem - 1469, Washington; Madona s květinou - 1480, Ermitáž v Petrohradě; Madona s karafiátem - 1481, Pinakotéka v Mni-chově; a zvláště Madona ve skalách - 1486, Louvre v Paříži).

Snad nejcharakterističtějším specifikem Leonarda malíře je objev temnosvitu (Sfumato) jeho obrazů. Originální projev umělce, opírající se o autentický vztah světla a stínu, je zdrojem typického leonardovského malířského výrazu, který fascinuje zástupy příznivců a návštěvníky světových galerií a obrazáren.

La Gioconda

Příklad z pařížského Louvru poukazuje na silnější vliv tradičně vyvolávané popularity jednoho díla před jiným a stejně vzácným.

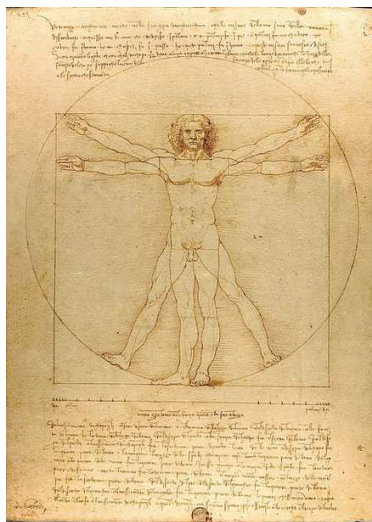

Řeč je o Giocondě (Mona Lisa) a obraz Svaté Anny Samotřetí (Metercia). Obě Leonardova díla – jedno slavné a světoznámé, druhé, kompozice Panny Marie a její matky sv. Anny, a malého Ježíše paradoxně nezaslouženě osvobozené od nepříjemností popularity – jsou v Louvru instalovány vedle sebe. Jedno permanentně obklopené diváky a tlustým bezpečnostním sklem, druhé stále volně přístupné návštěvám...

Tento nepřiměřený vztah pramení v záhadném úsměvu portrétované osoby a v umění mistra tento záhadný výraz malířskými prostředky vyjádřit – to na jedné straně. Na straně druhé hraje roli neobyčejná popularizace legendárního zákulisí portrétu až do polohy fantastiky včetně pochybností, či dokonce modelem pro Giocondu nebyl mladý muž...

Homo Vitruvianus

Soustavným celoživotním zájmem Leonarda bylo studium lidského těla a doménou tohoto zájmu byly otázky pohybu. Tento "renesanční postoj" posouval Leonardův

programový zájem na hranici umění a vědy. Žánrový rejstřík kreslířských zájmů umělce byl široký: volné kresby, například autoportréty, ale zejména kresby ilustrující jeho komentáře k různým jevům, návrhům, objevům, nápadům a jejich technické řešení atd.

Některé Leonardovy kresby již natolik vešly do povědomí, že se uplatní i v současnosti často jako vizuální symboly vědecko-fantastických filmů a televizních pořadů, populárně-vědeckých programů a publikací. Snad nejfrekventovanější ilustrací tohoto druhu je Leonardův tzv. Homo Vitruvianus, rozvíjející myšlenku antického architekta a teoretika P. M. Vitruvia a jeho Deset knih o architektuře. Perokresba muže – popsána kružnicí, resp. vložena do kruhu – je studií proporcí člověka v jeho harmonických vztazích podle renesančního ideálu krásy.

Pomník Francesca Sforzy

Při Leonardově všestrannosti by nikdo nepochyboval, že v jeho angažovanosti

umělce prostě nemohlo chybět ani sochařství. Ani nechybělo – ledaže dosa-vadní výzkumy jeho sochařské tvorby nepřinesly realizované výsledky. Rozsáhlé knižní monografie a rovněž separátně mo-nografické studie v periodikách se omezují na všeobecně známou informaci o auten-tické perokresbové studii jezdecké sochy Francesca Sforzy, dnes v Královské sbírce ve Windsoru. Jak vidno, Leonardo uvažoval o velmi smělém řešení pomníku,

přičemž sochu koně ukotvil na dvou zadních nohách v situaci zachycující moment fáze cvalu. Lze pouze předpokládat, že co se týče statiky takové náročné sochy expresivního výrazu, Leonardovy nechyběla ambice překonat ta nejmělejší pomníková díla z dějin sochařství. Bohužel monu-mentální jezdecká socha – již hotová ve stádiu hliněného modelu – těsně před odlitím do bronzu byla zničena francouzskými vojáky okupujícími Miláno.

MIRÆ CARITATIS

O svátosti Eucharistie

Naším ctihodným bratrům, patriarchům,
arcibiskupům, biskupům a ostatním místním ordinářům,
v pokoji a společenství se Svatým stolcem.

Ctihodní bratři, zdravím vás a posílám apoštolské požehnání.

ÚVOD

1. Snaha o obnovu křesťanského života

Máme vždy na mysli a pečlivě je následujeme příklady podivuhodné lásky ("Mírae caritatis"), které ke spasení lidí září v Ježíši Kristu, protože to je naše nejposvátnější povinnost. Doposud jsme se s Boží pomocí snažili tuto svou povinnost plnit, a budeme se jí snažit plnit do našeho posledního dechu. Přestože nám připadl úděl žít v době, která je nepřátelská vůči pravdě a spravedlnosti, neselhali jsme, jak jsme vám připomenuli v nedávném apoštolském listu, ale učili jsme, napomínali a vydávali příkazy, abychom nezanedbali nic z širokého spektra prostředků, které se zdály ukázat nejjednodušší cestou k řešení různých chybných myšlenkových proudů a k posílení praxe křesťanského života. Mezi posledními činy jsou dva úzce spolu související. Ze vzpomínky na ně čerpáme ovoce útěchy, které je mnohem lepší než smutek, který nás sklíčuje. Jedním z těchto činů bylo výjimečné zasvěcení celého lidského pokolení Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu; v druhém jsme naléhavě nabádali všechny, kteří nosí jméno křesťan, aby věrně přilnuli k tomu, který je „Cesta, Pravda a Život“ nejen pro jednotlivce, ale i pro každou dobře ustanovenou společnost.

2. Obnova eucharistického kultu

A nyní ta samá apoštolská láska, která bdí nad trváním Církve, nás nutí, abychom přidali ještě jednu věc, abychom naplnili míru toho, co jsme již začali a vykonali.

Tato nová věc bude vyvrcholením již uskutečněných činů, protože se pokusíme ze všech sil ukázat křesťanskému lidu Nejsvětější Eucharistii jako největší Boží dar, nabízený lidem z hlubin

Spasitelova Srdce, který se tak „s největší touhou“ tímto jedinečným způsobem, chtěl sjednotit s lidmi. Zároveň je to úžasně silný dar přizpůsobený pro to, aby byl prostředkem, skrze který nám bude dáno ovoce Kristova vykoupení. V tomto směru jsme již učinili několik kroků z hlediska svého úřadu a oddané horlivosti. Je nám tedy ctí připomenout, že jsme oficiálně svchválili a obohatili o kanonická privilegia nemálo institucí a bratrstev, jejichž posláním je neustálá adorace Nejsvětější svátosti. Kromě toho jsme se snažili zajistit, aby se eucharistické kongresy konaly s patřičnou nádherou a přinášely hojné ovoce. Dali jsme těmto institucím, stejně jako mnoha dalším, za patrona sv. Paschala Baylona, který během svého života byl nesmírně zbožným ctitelem eucharistického tajemství.

3. Tajemství Eucharistie "životem světa"

Jsme dnes šťastní, ctihodní bratři, abychom se tímto dopisem na vás obrátili v některých bodech spojených s tím samým tajemstvím, pro jehož obranu a úctu se Církev ta starostlivě neustále angažovala, pro které mučedníci dali svůj život, kterému zasvětili mysl i srdce významní učenci a řečníci, a jehož krása byla hledána v různých formách umění. To vše činíme proto, abychom zdůraznili skutečnost tohoto tajemství zejména jako prostředku záchrany současné nešťastné éry.

V předvečer své smrti nám zanechal Pán Ježíš tuto památku na svou bezmeznou lásku k lidem a zároveň největší pomoc „pro život světa“¹. Proto, stejně jako Kristus před smrtí, i my, kteří stojíme na sklonku života, nemáme jinou touhu, než probudit ve všech lidech věrnost a oddanost k této nádherné Svátosti, ve které, jak věříme, spočívá naděje a účinná příčina spásy a míru, který všichni lidé tak úzkostlivě hledají.

4. Eucharistie jako střed života a míru

Někteří možná budou překvapení, že i navzdory těžkostem a mnoha utrpením, kterými je náš věk obtěžkán, vyzýváme k nápravě. Možná

¹ Jan 6,52

naše slova v někom vzbudí i odpor. Ale to je jen přirozený důsledek pýchy, protože když se nepřítel zmocnil srdce, je křesťanská víra, která vyžaduje nejvyšší ochotu, ohrožena a chřadne. Mysl se zavírá před Božími pravdami a tak v mnoha případech platí: „Tito však se rouhájí tomu, co neznají.“²

Je však daleko od nás, abychom se odklonili od zamýšleného cíle. Naopak jsme odhodláni ještě horlivěji a usilovněji být světlem a dobrým vzorem, a podpořeni modlitbami věřících prosit za odpuštění pro ty, kteří rouhavě mluví o svatých věcech.

I. EUCHARISTIE V BOŽÍM VYKUPITELSKÉM DÍLE

5. Dokonalost Kristova vykoupení

Pochopit s celou vírou účinnost Eucharistie znamená totéž, jako chápat velikost díla, které Bůh učinil ve svém velkém milosrdenství, když se stal člověkem pro spásu lidstva. Neboť jako nás pravá víra učí uznávat a ctít Krista jako svrchovanou příčinu naší spásy, neboť on všechno obnovil svou moudrostí, zákony, nařízeními, příkladem a především prolitím vlastní krve. Stejná víra nás vede, abychom ho uznali a uctívali jako skutečně přítomného v Eucharistii, jenž skutečně přebývá v čase uprostřed lidí jako náš Mistr, Dobrý Pastýř a nejjistější Obhájce u Otce, aby nám mohl dávat nevyčerpateľné ovoce vykoupení, kterého pro nás dosáhl.

6. „Chléb života“ dává podíl na vykoupení

Kdo se hluboce a zbožně zamyslí, musí si uvědomit, že mezi požehnáními plynoucími z Eucharistie jasně vyniká na prvním místě to, co zahrnuje všechno ostatní. V ní je pramen života pro všechny lidi: „A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“³

7. Kristus je tvůrce a pramen nového řádu života

Kristus život v mnoha směrech, jak jsme o něm již řekli jindy. On sám vyhlásil, že důvod jeho příchodu mezi lidi je, aby jim dal hojnost

² Jud 10

³ Jan 6,51

života: „Já jsem přišel, aby [ovce] měly život a měly ho v hojnosti.“⁴ Každý si je vědom, že se na zemi „ukázala dobrot a láska našeho Spasitele Boha“⁵ jako určitá tvůrčí síla, která zavedla nový řád věcí a pronikla do všech aspektů života v domácnosti a ve společnosti. Proto vznikly nové vztahy mezi lidmi, nová práva a povinnosti, osobní i veřejné, novými směry pro instituce, vědu, umění a co je nejdůležitější - lidské mysli a srdce byly nasměrovány k pravdě víry a k posvátnosti morálky. Tím byl lidem dán skutečně nebeský a božský život. A tak je třeba brát do úvahy ty výrazy, které se často vyskytují v Písmu svatém: „strom života“, „slovo života“, „kniha života“, „vinice života“ a především „chléb života“.

8. Evangelijní „skutky a slova“ (verba et gesta) Krista a jejich vztah s Eucharistií

Život, o kterém mluvíme, má jasnou podobnost s přirozeným lidským životem, a proto, stejně jako je přirozený živý jídlem, má být nadpřirozeně udržováno a živeno správným jídlem.

Bude tedy vhodné připomenout si, při jaké příležitosti a jakým způsobem Kristus připravoval srdce lidí na důstojné přijetí živého chleba, který se jim chystal dát. V době, kdy se šíří zpráva o zázraku, který Kristus učinil na pobřeží Tiberiánského jezera, při kterém rozmnožil chleby, aby krmil zástupy, obklopili mnozí okamžitě Krista v očekávání, že možná také zažijí podobnou zkušenost. Ježíš pak využil této příležitosti, stejně jako když v rozhovoru se Samaritánkou při příležitosti čerpání vody ji inspiroval k touze po „vodě vyvěrající k životu věčnému“⁶, tak nyní využívá Ježíš tuto příležitost, aby v myslích lidí probudil hlad po chlebu, „zůstávající pro život věčný.“⁷ Tento chléb, již není manou z nebe, která byla potravou otců putujících v poušti, ani tento chléb není takový, který zázračně přijímali z rukou Spasitele, ale on sám je tento chléb podle jeho slov:

⁴ Jan 10,10

⁵ Tit 3,4

⁶ Jan 4,14

⁷ Jan 6,27

"Já jsem chléb života."⁸ A ještě naléhavěji zve a přikazuje: "Kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa."⁹ Velikost tohoto přikázání dále zdůrazňuje následující: „Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.“¹⁰

9. Falešná a správná koncepce duchovního života

Dnes se zdá, že lidstvo zapomnělo na tato Kristova slova. Nejzávažnějším bludem je šíření toho, že přijímání Eucharistie by mělo být vyhrazeno pouze těm, kteří nemají starosti o tento svět a hledají spočinutí ve „zbožný životní styl“. Koneckonců, tento dar, nad který nemůže být nic víc důstojnějšího a lepšího pro spásu, se nabízí všem, bez ohledu na to, jaké mají zaměstnání nebo jakou mají důstojnost, kteří si přejí - jak by si měl každý přítel - posílit v sobě život Boží milosti, jejímž cílem je dosažení blaženosti v Bohu.

10. Nejasný pojem posledního cíle člověka

Vřele toužíme, aby lidé měli správný pojem o věčném životě, a především ti, kteří se o ně starají, kteří díky svým schopnostem, ať už kvůli své práci nebo funkci společenské moci, mohou utvářet průběh lidských událostí. Jsme však ve smutné situaci a je nám líto, že vidíme, jak mnohé ovládla pýcha a oni hrdě vyhlásují začátek nové a šťastné éry. Charakteristickým rysem této éry je horečná snaha o úžasné objevy, které mají sloužit různým formám pohodlného života. Ale podívejte se, kam chcete, kde se lidská společnost odvrátila od Boha, a namísto toho, aby se těšila z vytouženého míru ve svých majetcích, o které se snažila, je otřesená a pohozená jako někdo v bolesti a ohni horečky; zatímco úzkostlivě usiluje o prosperitu a snažně ji hledá, vidí, jak se jí to štěstí stále nedaří, mizí jako stín. Lidé a společnost nutně pocházejí od Boha. Stejně jako oni přicházejí od Boha, nemohou bez něho žít, ani se rozvíjet, ani rozvíjet žádné dobro.

⁸ Jan 6,48

⁹ Jan 6,51

¹⁰ Jan 6,53

To vše může být člověk v Bohu skrze Ježíše Krista, skrze něhož proudí všechny nejušlechtlejší a nejvzácnější věci.

II. DŮSTOJNOST ČLOVĚKA VE SVĚTLE TAJEMSTVÍ EUCHARISTIE

11. Eucharistie jako zvláštní pramen sjednocení člověka s Bohem

Zdrojem a vrcholem všech těchto věcí, které protékají Kristem, je vznešená svátost Eucharistie. Ona je to, co živí a udržuje tento život, kterému toho tolik věnujeme, podobně jako nevyslovitelnou důstojnost lidské osoby, která je v této době obzvláště oceňována. Není větší touha, než se stát co nejvíce účastníkem a společníkem Boží přirozenosti. To je to, co pro nás dělá Ježíš Kristus zvláštním způsobem v Eucharistii, ve které, potom co pozvedl člověka svou milostí do nadpřirozeného stavu, ještě více se sebou spojuje a sjednocuje. To je rozdíl mezi chlebem těla a chlebem duše, ten první se první promění v nás, zatímco ten druhý nás promění v sebe. Proto svatý Augustin klade Kristovi do úst slova: „Budeš mne požívat; neproměníš mě v sebe sama, jako pokrm svůj tělesný, nýbrž budeš proměněn ve mne“.¹¹

12. Eucharistie tajemství víry

V této nádherné svátosti, ve které se obdivuhodně zjevuje, jak jsou lidé sjednoceni s božskou přirozeností, nacházíme v ní i nejúčinnější pomoc v pokroku v jakémkoliv druhu ctnosti. Na prvním místě ve víře. V každé době byly proti víře vedeny útoky, protože i když pozdvihuje lidskou mysl tím, že jí propůjčuje vědomost o nejvyšších pravdách, tím, že zjevuje existenci Božích tajemství, zatímco ponechává v nejasnosti způsob jejich bytí, považuje se za znevažovatele rozumu. Zatímco v minulosti se bojovalo proti jednotlivým principům víry a v moderní době vypukl boj, který svým širokým rozměrem zahrnuje i úplné popření nadpřirozenosti.

Pro obnovení síly a zápalu víry v lidských srdcích není účinnější prostředek, než je tajemství Eucharistie, které bychom mohli nazvat

¹¹ Vyznání 7,10

„tajemstvím víry“. Protože v tomto jediném tajemství je celý nadpřirozený řád, se vším jeho bohatstvím a škálou zázraků, obsažený v tomto: „On zajistil památku svým divům; Hospodin je milostivý, plný slitování. Dal potravu těm, kdo se ho bojí“.¹²

13. Vtělení a Eucharistický zázrak ve svátosti a oběti pro člověka

Bůh podřídil celý nadpřirozený řád vtělení svého Slova, aby obnovil spásu lidstva, jak svědčí apoštolova slova: „když nám dal poznat tajemství svého záměru... že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu.“¹³ Eucharistie by proto měla být podle svědectví církevních otců považována za pokračování vtělení a jeho rozšíření.

Skrze Eucharistii se podstata Slova spojuje s jednotlivými lidmi a oběť Kalvárie se zpřítomňuje zcela zvláštním způsobem, jak předpověděl prorok Malachiáš: „Na každém místě budou přinášet mému jménu kadidlo a čistý obětní dar.“¹⁴

Tento zázrak, největší svého druhu, je doprovázen nesčetnými dalšími zázraky, protože zde jsou všechny přírodní zákony pozastaveny. V tomto případě se celá podstata chleba a vína promění v Ježíšovo tělo a krev. Způsoby chleba a vína jsou však udržovány Boží mocí a Tělo Kristovo je zároveň na mnoha místech, kde je tato Svátost vykonávána. A aby lidský rozum mohl ochotněji vzdávat poctu tomuto velkému tajemství, dodávají další zázraky, které se odehrály v minulosti i v současnosti, v této věci nějaké nové důkazy. Památky těchto zázraků, veřejné i velkolepé, existují na mnoha místech. Proto je skrze tuto svátost posílena víra, a proto je mysl živena, námitky racionalistů jsou vyvráceny a nadpřirozený řád věcí je podivně osvětlený.

¹² Ž 111,4-5

¹³ Ef 1,9-10

¹⁴ Mal 1,11

III. VZTAH EUCHARISTIE S MORÁLNÍM A SPOLEČENSKÝM ŽIVOTEM

14. Důvody úpadku víry a morálky

Nejen pýcha, jak bylo zmíněno výše, ale i duchovní korupce, přispívá k oslabení víry v Boží věci. Neboť pokud je pravda, že přísná morálka posiluje lidský intelekt, a když se zásady pohanské filozofie a napomínání božské moudrosti spojí a vyučují nás, je naopak nadšení myslí otupené potěšením těla, o co víc v oblasti odhalených pravd, tyto radosti zakrývají světlo víry, nebo dokonce, spravedlivým dopuštěním Boha, ho zcela uhasí. Důkazem toho je i pohanská etika a před ní varující Boží moudrost.¹⁵ Nenasytná touha po těchto vášních dnes silně hoří a stejně jako nakažlivá nemoc ohrožuje všechny děti, dokonce od útlého věku. Avšak dokonce i pro tak hrozné zlo je v božské Eucharistii náležitý prostředek. Neboť v první řadě podrobí touhu zkoušce tím, že zvyšuje milosrdenství, podle slov svatého Augustina, který hovoří o dobročinnosti: "Když roste, chtějí se zmenšuje, když se dosáhne dokonalost, již není žádostivost".¹⁶

15. Čistota a Nejsvětější Svátost

Navíc Kristovo nejčistší tělo krotí povýšenost našeho těla, jak varoval Cyril Alexandrijský: „Protože Kristus v nás uspává zákon těla, který zuří v našich údech“¹⁷. Zvláštní a nejsladší jsou plody Eucharistie je to, co je označeno slovy proroka: „Jaká je jeho добрota, jaká je jeho krása! Působí, že mládenci prospívají jako obilí a panny jako mošt.“¹⁸ Což znamená, že květ a ovoce silného a stálého záměru panenství, které se i v době, která je otřesena luxusem, denně rozmnožuje a rozšiřuje v Katolické církvi a je velkým požehnáním náboženství a lidské společnosti, ve které jsou jasně viditelné, kdekoli se Církev nachází.

¹⁵ Mdr 1,4

¹⁶ De Diverse quaestionibus, lxxxiii., Q . 36

¹⁷ Sv. Cyril Alexandrijský, Kniha IV 2. díl k ev. sv. Jana 6,37

¹⁸ Zach 9,17

16. Eucharistie jako příslib budoucích dober

K tomu je třeba dodat, že touto Svátostí je naše naděje na věčné požehnání, založená na naší důvěře v Boží pomoc, nádherně posílena. Neboť kousek té touhy po štěstí, který je tak hluboce zakořeněn v srdcích všech lidí od jejich narození, je více a více zaplevelený zkušeností klamu pozemských věcí, nespravedlivým násilím špatných lidí a všemi dalšími utrpeními, kterým podléhá mysl a tělo. A právě ta ctihodná svátost Eucharistie je také zdrojem a slibem spásy a slávy, nejen pro duši, ale i pro tělo. Neboť obohacuje duši bohatstvím nebeských požehnání a naplňuje ji sladkou radostí, která výrazně převyšuje naději a očekávání člověka. Zachovává ho v protivenství, posiluje ho v duchovním boji, zachovává pro věčný život a speciálně ho zaoptaruje a doprovází na této cestě.

A v chudém a pomíjivém těle Božský Host, který je nesmrtelným Kristovým tělem, zasévá princip zmrtvýchvstání, semeno nesmrtelnosti, které jednou vyklíčí. K tomuto zdroji jsou duše a tělo člověka zavázány, protože obě tato dobrodiní vyučovala Církev poslušna hlasu Krista: "Kdo je mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den."¹⁹

17. Pokání a Nejsvětější svátost

V tomto bodě je také vhodné a nesmírně důležité zvážit, že Eucharistie, kterou Kristus zavedl jako neustálou památku na své umučení,²⁰ přivádí křesťana k myšlence potřeby blaženého pokání. Kristus řekl svým prvním kněžím: „To číňte na mou památku,“²¹ Tato slova znamenají: udělej to na památku mého zármutku, mého utrpení a bolesti, mé smrti na kříži. Tato svátost je tedy zároveň obětí a výzvou k pokání, vždy je také výzvou k různým sebezáporům. Zároveň je to také těžké a vážné odsouzení všeho hedonismu, tak vysoce chváleného a doporučeného lidmi, kteří nemají smysl pro stud:

¹⁹ Jan 6,54

²⁰ 2. čtení z Denní modlitby Církve o slavnosti Božího Těla od Tomáše Akvinského - Opusculum 57, in festo Corporis Christi, lect. 1-4

²¹ Lk 22,18

„Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.“²²

18. Zánik nadpřirozené milosti

Dále, pokud někdo bude usilovně zkoumat příčiny zla naší doby, zjistí, že vyvstávají z toho, že jako se rozplynula láska k Bohu, ochladla také vzájemná dobročinnost lidí mezi sebou. Lidé zapomněli, že jsou Božími dětmi a bratry v Ježíši Kristu; nezajímají se o nic kromě jejich vlastních zájmů; zájmy a práva ostatních nejenže berou na lehkou váhu, ale často i jako útok a invazi. Proto se mezi různými vrstvami občanů často objevují spory a nedorozumění: arogance, útlak, podvod ze strany silnějších: bída, závist a nenávisť mezi chudými. V této situaci je marné hledat pomoc v právních předpisech, v probuzení strachu z trestu - jedním slovem, v lidských opravných prostředcích. V tomto případě, jak jsme opakovaně zdůrazňovali, je nutné, aby se různé sociální vrstvy vzájemně přibližovaly na cestě vzájemných služeb, které by byly orientovány na Boha a přinášely by ovoce vlastní pravému duchu a lásce Krista Pána.

19. Bratrská láska lidí a Eucharistie

Kristus přinesl lásku na zem a chtěl, aby se skrze ni rozjasnilo všechno, protože ona sama je schopna dát štěstí na zemi, nejen pro duši, ale i pro tělo. Protože on sám je schopen poskytnout duši i tělu už v tomto životě požehnání, které předpověděl; protože omezuje nadměrnou sebelásku člověka a kontroluje chamtivost, která je "kořenem všeho zla".²³ A protože je správné dodržovat všechny nároky na spravedlnost mezi různými třídami společnosti, jde to jen s účinnou pomocí dobročinnosti, kterou chrání spravedlnost, že "rovnost", kterou svatý Pavel pochválil²⁴, a která je pro lidskou společnost tak záslužná, může být založena a udržována. Toto je to, co

²² 1 Kor 11,26

²³ 1 Tim 6,10

²⁴ 2 Kor 8,14

Kristus zamýšlel, když ustanovil tuto velebnou Svátost, a to probouzením lásky k Bohu podporou vzájemné lásky mezi lidmi.

Jak je vidět, jedna láska na druhé přirozeně vzniká a z ní se vznáší sama. V této situaci se tato láska nikdy v žádném ohledu nezmenší, ale naopak, z nutnosti se musí rozvíjet a posilovat, kdyby lidé jen dobře přemýšleli o lásce, kterou Kristus ukázal v této Svátosti. Protože v ní nejen dal nádherný projev své moci a moudrosti, ale "vyžil bohatství své lásky vůči lidem".²⁵

Po tomto neobyčejném příkladu Krista, který nám dává vše, co má, musíme se také milovat a pomáhat si navzájem, každý den silněji sjednoceni v bratrském společenství.

IV. EUCHARISTIE JAKO ZNAMENÍ JEDNOTY

20. Svátostný symbol křesťanské jednoty

Je třeba zdůraznit, že i vnější a viditelné prvky této svátosti ukazují na jednotu. Na toto téma sv. Cyprián píše: "Dokonce i Pánova oběť představuje křesťanskou jednotu, spojuje se s ní silnou a neoddělitelnou láskou, neboť když Pán nazývá chléb svým tělem, vyrobeným z mnoha zrn, naznačuje tím, že my, jeho lid, který udržuje, jsme navzájem svázáni v úzkém spojení a když mluví o Jeho krvi jako o víně, ve kterém se šťáva z mnoha vinných hroznů smíchaná do jedné tekutiny, naznačuje podobně, že my jsme Jeho stádo v mnoha lidech, kteří se stali jedním."²⁶

Podobně se Andělský doktor opakuje se sv. Augustinem²⁷: „Náš Pán nám odkázal své tělo a krev ve formě látek, ve kterých se mnoho věcí zmenšilo na jednotu, protože jedna z nich, konkrétně chléb, sestávající z mnoha zrn, je přece jeden, a druhá, to znamená víno, má jednotu bytí z přítoku šťávy mnoha hroznů, a proto svatý Augustin jinde říká: "O svátost milosrdenství, znamení jednoty, ó láska lásky!"²⁸

²⁵ Tridentýský koncil, 13. zasedání, O Eucharistii, kap.2

²⁶ Dopis Magnusovi č. 5

²⁷ Pojednání o evangeliu sv. Jana 13,17

²⁸ Teologická summa III. otázka 79, 1. čl.

21. Rovnost a společenská jednota na pozadí Eucharistie (rozhodnutí učitelského úřadu a argumenty Bible).

Vše, co je potvrzeno prohlášením Tridentského koncilu, že Kristus zanechal Eucharistii v jeho Církvi "jako symbol této lásky a jednoty, v níž mají být křesťané navzájem spojeni a sjednoceni... Eucharistie je symbolem tohoto Těla, jehož hlavou je Kristus, který si přeje, abychom s ním byli spojeni co nejužšími vazbami víry, naděje a lásky."²⁹

Tutéž myšlenku vyjádřil sv. Pavel, když napsal: „Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu.“³⁰ Velmi krásná a radostná je i ukázka křesťanského bratrství a sociální rovnosti, která se poskytuje, když se kolem svatého oltáře shromáždí lidé všech vrstev, a prostí, bohatí a chudí, učení a nevědomí, všichni se podílejí na této nebeské hostině.

22. Svaté přijímání, znamení jednoty apoštolské církve

Dějiny rané církve poukazují na vznešený příklad skutečnosti, že „všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce.“³¹ Nemůže být žádný stín pochybností, že toto obrovské požehnání bylo způsobeno jejich častými schůzkami na Božské hostině; protože jsme zjistili, že je to zaznamenáno: „Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.“³²

V. EUCHARISTIE V MYSTICKÉM TĚLE KRISTOVĚ

23. Eucharistická oběť a společenství svatých

Dar vzájemné lásky mezi živými, kteří čerpají tolik síly a pomoci ze svátosti Eucharistie, proudí na každého především skrze sílu oběti, která zasahuje všechny ty, kteří jsou přičtení ke společenství svatých. Protože společenství svatých, jak všichni víme, není nic jiného než vzájemná komunikace s pomocí, prosba o odpuštění, modlitby a

²⁹ Tridentský koncil, 13. zasedání, O Nejsvětější svátosti oltářní, 2. kap.

³⁰ 1 Kor 10,17

³¹ Sk 4,32

³² Sk 2,42

požehnání mezi všemi věřícími, kteří buď již dosáhli nebeské vlasti, očisťují se v ohni očištění nebo jsou zde na zemi vyhnanců. Všichni jsou sjednoceni v jednom společenství, jehož hlavou je Kristus a je živeno láskou. Protože víra nás učí, že i když ctihodná oběť může být zákonně nabídnuta pouze Bohu, může se oslavovat na počest svatých, kteří s Bohem vládnou na nebesích, který je korunoval, abychom byli pod jejich záštitou. A může být také nabídnuta - v souladu s apoštolskou tradicí - za účelem odčinění hříchů těch bratrů, kteří po smrti v Pánu ještě úplně nezaplatili trest svých přestupků.

24. Kristus přítomný koná oběť

Ta skutečná dobročinnost, která ví, jak dělat a trpět vše pro spásu a prospěch všech, vzplane ohněm a energií plamene z té Eucharistie, ve které je přítomen sám Kristus a život, ve kterém se nám dává do krajnosti, a pod vlivem té nebeské lásky se neustále obnovuje jeho oběť. A tak není těžké zjistit, odkud usilovná práce apoštolů a nesčetné plány každého druhu pro blaho lidstva, které vzešly mezi katolíky, odvozují svůj původ, sílu, trvalost a úspěch.

25. Nejsvětější svátost jako souhrn všech projevů zbožnosti

Nepochybujeme o tom, že těchto pár slov, které byly vyjmuty z velmi širokého tématu, se nepochybně ukáže jako velmi užitečné pro společenství křesťanů, pokud ve své horlivosti, ctihodní bratři, je budete vysvětlovat a prosazovat, když přijde vhodný čas a příležitost. Nicméně taková Svátost, která je tak velká a bohatá na všechna požehnání, nikdy nemůže být vyzvednuta tak, jak by si zasloužila, ani adekvátně uctěna člověkem.

Tato svátost by měla být považována za ohnisko, v němž je soustředěn celý křesťanský život. To se děje tehdy, když se stává předmětem oddané meditace, nebo veřejné adorace, nebo nejlépe ze všeho pokrmem, který je třeba přijmout v nejvyšší čistotě svědomí. Je třeba ji považovat za centrum, ke kterému duchovní život křesťana v celé své šíři směřuje; protože všechny ostatní formy zbožnosti, bez ohledu na to, jaké jsou, vedou k ní a v ní nacházejí místo odpočinku. V tomto tajemství více než v každém jiném, přichází milost a naplňuje

se ještě milostivěji slib Krista a nachází své každodenní naplnění: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“³³

26. Eucharistie a svátost kněžství

Konečně, Eucharistie je duší církve, a k ní je milost kněžství nasměrována a usměřována v celé její plnosti a v každém z jeho postupných stavů. Ze stejného zdroje Církev čerpá a má veškerou svou sílu, celou svou slávu, všechno své nadpřirozené bohatství a ozdobu, každou dobrou věc, která v ní je; a proto je nejdůležitější ze všech jejích starostí, aby připravila srdce věřících na důvěrné sjednocení s Kristem prostřednictvím Svátosti jeho Těla a Krve, a aby je k ní přitáhla. A za tímto účelem usiluje o podporu uctívání tohoto tajemství tím, že ho obklopuje svatými obřady.

27. Svaté přijímání je symbol a pokrm

Neustálá péče svaté matky Církve se v tomto ohledu zjevně objevuje především ve výzvě Tridentského koncilu, která dýchá jakousi podivuhodnou láskou a laskavostí. Tahle touha tedy stojí za to, abychom ji v celistvosti zopakovali křesťanskému lidu.

„Konečně svatá synoda otcovsky povzbuzuje, žádá a zapřísahá pro milosrdenství našeho Boha, aby se všichni i jednotliví lidé, kteří nesou jméno křesťanů, v tomto znamení jednoty, v tomto poutu lásky a v tomto symbolu svornosti již konečně shodli a sjednotili, a pamětliví takové vznešenosti a tak mimořádné lásky Ježíše Krista, našeho Pána, který dal svou milovanou duši jako cenu naší spásy a své tělo nám dal k požívání, aby v tato svatá tajemství jeho Těla a Krve s takovou stálostí a pevností víry, s takovou zbožností ducha, s takovou svatostí a klaněním věřili a uctívali je, aby mohli často přijímat onen nadpřirozený chléb; a ten aby pro ně byl životem duše a věčným zdravím mysli, jehož mocí budou posilováni, aby mohli z cesty tohoto bědného putování v cizině přejít do nebeské vlasti, kde budou požívat

³³ Mt 11,28

bez jakéhokoli závoje týž andělský chléb, který teď jedí skrytý pod posvátnými způsoby.³⁴

28. Přijímání svatého přijímání

Významným svědectvím historie je, že křesťanský život se v těch časech, kdy lidé často přijímali svaté přijímání, nádherně rozvíjel. Je to opět historicky prokázaná skutečnost, že intenzita křesťanského života se obvykle zmenšila, jakmile lidé začali opovrhovat a ignorovat eucharistický chléb.

Z obav, že tento život by vůbec neměl zmizet, se Innoec III. Na Lateránském koncilu rozhodl a nařídil, aby každý křesťan alespoň o velikonoční slavnosti přijal Tělo Páně. Vidíte však, že toto rozhodnutí bylo učiněno s velkou úzkostí a použito jako poslední možnost. Vždycky to byla touha Církve, aby věřící přistupovali k Pánovu stolu při každé oběti.

„Posvátná synoda by si sice přála, aby věřící přítomní při jednotlivých mších přijímali nejen duchovní touhou, nýbrž také svátostným přijímáním eucharistie, jímž se k nim účinněji dostane plod této nejsvětější oběti.“³⁵

VI. ÚČINKY A OVOCE MŠE SVATÉ

29. Nekonečná hodnota mše svaté

Toto nejtajnější tajemství, jako oběť, obsahuje ohromnou zásobu spásy připravenou nejen pro jednotlivce, ale i pro všechny lidi. To je důvod, proč ji Církev denně nabízí za „spásu celého světa“. Je správné, aby se všichni lidé dobré vůle připojili k úsilí o probuzení oddanosti a úcty k tomuto tajemství, protože v naší době je toto spojení obzvláště nezbytné. Proto je naším přáním, že by její mnohotvárná dokonalost byla široce známa a brána v úvahu a větší pozorností.

³⁴ Tridentský koncil, 13. zasedání, hlava 8

³⁵ Tridentský koncil, 22. zasedání, hlava 6

30. Velebení a díkučinění při mši svaté

Mezi pravidla, která jsou z pochopitelných důvodů srozumitelná, patří skutečnost, že Bůh, tvůrce a zachránce, má nejvyšší a absolutní právo na lidi v soukromém i veřejném životě. A ano - bez ohledu na to, kdo jsme, co máme dobrého, ať už v soukromí nebo na veřejnosti, musíme vždy pamatovat na to, že to vše máme z Boží štědrosti. My jsme z naší strany povinni prokazovat Bohu, jako našemu Pánu, nejvyšší úctu, a protože on je náš největší Dobrodinec, nejhlubší vděčnost. Ale kolik je takových, kteří dnes uznávají a plní tyto povinnosti naplno a přesně? Naše doba, jako žádná jiná, dává příklad vzpoury proti Bohu, protože dnes obnovuje hlas, hlas proti Kristu: „Nechceme tohoto člověka za krále!“³⁶ To je spojeno se smutnou výzvou: „vytněme jej ze země živých“.³⁷ Ani není žádný motiv, za kterým by se mnozí spěchali s vášnivěji zuřivostí, než je touha zcela vyhostit Boha nejen z civilní vlády, ale také z každé formy lidské společnosti. A přestože lidé ne vždy zajdou do extrémů kriminálního šílenství, je politováníhodné, že tolik lidí se potopilo do zapomnění na Boží majestát a jeho laskavost a zejména spásy, kterou nám Kristus zajistil. Úkol kompenzovat škody způsobené touto neúctou a lhostejností je pak třeba dosáhnout násobením zbožného zápalu pro společné uctívání eucharistické oběti. Nemůžeme udělat nic víc pro to, abychom mohli uctívat Boha a nic víc, abychom ho potěšili. Díky této svátosti tedy dáváme Nejsvětější Trojici tolik úcty, jakou vyžaduje její nekonečná důstojnost. Dáváme Otci nekonečný dar, pokud jde o hodnotu a důstojnost, protože je to jeho jednorozený Syn. Takže v této oběti nejen děkujeme Bohu slovy, ale opravdu to děláme i skutkem.

31. Přitažlivý a smířící charakter nejsvětější oběti

Kromě toho existuje další dvojnásobné ovoce, které můžeme a musíme obdržet z této velké Oběti. Naše srdce je zarmoucené, když uvažuje o záplavě nepravosti, která je výsledkem - jak jsme řekli - zapomnětlivosti a pohrdání velkým Majestátem, a která zaplavila svět.

³⁶ Lk 19,14

³⁷ Jer 11,19

Není třeba hodně mluvit o tom, že velká část lidského pokolení, jak se zdá, sama na sebe přivolává hněv nebes, protože zcela přirozené katastrofy, které pronásledují lidstvo, důrazně dokazují, že spravedlivý trest Boží pomalu dozrává.

Proto by měli být věřící povzbuzováni, aby se snažili usmiřovat Boha, který spravedlivě trestá, a požádat ho o účinnou pomoc a záchranu v těchto nešťastných časech. A měli by vidět, že takové požehnání je třeba hledat hlavně prostřednictvím této Oběti. Neboť právě kvůli smrti, kterou Kristus utrpěl, může lidstvo uspokojit, do nejhojnější míry, požadavky Boží spravedlnosti získat plnost Jeho laskavosti.

A Kristus chtěl, aby vysoká cena jeho smrti, stejně jako výkupné a zisk, zůstaly v eucharistii, což není jen prázdná připomínka, ale skutečná a vznešená, ačkoli nekrvává obnova jeho činu.

ZÁVĚR

32. Eucharistický kult a jeho rozvíjení

Jsme naplněni velkou radostí z poselství, s nímž se chceme podělit s ostatními, že mezi věřícími lze v nedávné době vidět určité oživení lásky a úcty k Nejsvětější svátosti. To nám umožňuje mít naději a přemýšlet o lepších časech a zásadách spolužití.

Mnoho je různých zvyků a praktik, které vynalezla důvtipná zbožnost; a hodné speciální zmínky jsou slavnosti založené buď s cílem vykonávat eucharistický bohoslužbu s větší nádherou, nebo trvalé uctívání Nejsvětější svátosti přes den a noc, za účelem odprošení za rouhání a urážky vůči ní.

Ale my ani Vy, ctihodní bratři, si nemůžeme dovolit, abychom byli spokojeni s tím, co se dosud uskutečnilo; protože stále zůstává mnoho věcí, které se musí dále rozvíjet nebo začít znovu, až do konce, aby tyto nejlepší dary, které jsou nejdůležitější z tajemství, mohly být lépe pochopeny a oceněny a respektovány, dokonce i těmi, kteří se již podílejí na náboženských službách církve.

To, co začalo, by proto mělo být prováděno denně s rostoucí oddaností. Měly by být obnoveny minulé závazky, které by se mohly rozpadnout nebo upadnout v zapomnění, například Eucharistická bratrstva, modlitby před Nejsvětější svátostí, slavnostní průvody, které

jí byly zasvěceny, oddané návštěvy Božího svatostánku a další posvátná cvičení tohoto druhu. Je třeba vzít v úvahu i cokoli jiného, co je v tomto ohledu vhodné a zbožné. Především je třeba dbát na to, aby se praxe častého přijímání svatého přijímání mezi katolickými národy oživovala a šířila. Protože příklad rané Církve, který jsme již připomínali nás učí o vyhláškách řádů, autoritě otců a svatých mužů všech věků. Neboť duše, podobně jako tělo, potřebuje častou výživu; a svatá Eucharistie poskytuje pokrm, který je nejlépe přizpůsoben na podporu jejího života. Proto musí být všechny nepřátelské předsudky, ty marné obavy, kterým jich tolik podléhá, a jejich zvláštní výmluvy pro zdržování se od přijímání Eucharistie, rozhodně odložené; protože zde existuje otázka daru, nad který nemůže být nic jiného, více užitečného věrnému lidu, ať už na vykoupení času z tyranie úzkostné péče o věci podléhající zkáze, nebo na obnovu křesťanského ducha a vytrvalost v něm. Pro podporu tohoto cíle bude příklad a povzbuzení všech, kteří zaujímají vyšší postavení, moci přispět velkým dílem, ale největší úkol je dychtivost a práce duchovenstva. Protože kněží, kterým Kristus, náš Vykupitel, světil úřad zasvěcení a oddanosti tajemství jeho Těla a Krve, nemohou jistě lépe vynahradit část, která jim byla udělena, než tím, že podpoří celou svou silou slávu jeho Eucharistie a budou zvat a přitahovat srdce lidí do pramenů zdraví této velké Svátosti a oběti, a tím naplňovat touhy Jeho Nejsvětějšího Srdce.

33. Růst víry, naděje a láska ovocem častého svatého přijímání

Ať Bůh dá, aby se v souladu s naší nejvroucnější touhou výborné plody Eucharistie denně projevovaly ve větší míře, k šťastnému nárůstu víry, naděje a lásky a všech křesťanských ctností; a mohly se pak přetavit do uzdravení a oživení a k prospěchu celé obce; a ať moudrost Božího všudypřítomného milosrdenství, která ustanovila toto tajemství na celý čas "pro život světa", září stále jasněji.

34. Apoštolské požehnání

Ctihodní bratři! Oživení touto nadějí vám udělujeme apoštolské požehnání vám, ctihodným bratrům, vašemu duchovenstvu i lidu a dáváme vám ujištění o Boží milosti a svědectví o naší lásce.

Dáno v Římě u svatého Petra, 28. května 1902,
dvacátého pátého pontifikátu
Lev XIII. PP.

Text je neoficiálním překladem dokumentu.

Náčrt visutého mostu

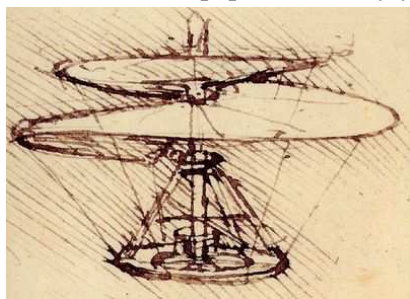
Většina Leonardových kreslířské nápadů v oblasti architektury a urbanismu patří mezi ideální řešení, která se nikdy nedočkala praktické realizace. Proto ani sám autor neměl příležitost pokusit se o jejich uskutečnění, a tak jeho náčrtů zůstaly nejednou v poloze vizí. Přesto však nemusíme pochybovat, že několik z náčrtů – kreslených záznamů o myšlení Leonarda jako architekta – se dočkalo, třebaš po staletích, proměny své potenciální hodnoty na hodnotu reálnou. Pokud ne jako konkrétní objekt, tak alespoň jako princip, inspirace, invenční podnět, který nakonec zhmotnili jiní. Tak to bylo s náčrtem visutého mostu přes průliv Bospor, který byl inspirací pro jeho analogii v Norsku z nedávných let.

Četné kreslířské náčrtů dokumentují Leonardův soustavný zájem o tvorbu chrámových objektů, ale i urbanistických studií a rekonstrukcí míst, ale zdá se, že k realizacím – zřejmě z nedostatku reálných iniciativ nedocházelo.

Vize padáku

Nejeden technický objev má svůj prvopočátek v Leonardově myšlence, kterou mistr hodil na papír, a tak vytyčil směr dalšího výzkumu až po budoucí patenty. Tak například nastínil svou představu jakéhosi obrněného vozidla, kterému vnesla až moderní technika dimenzi pohybu a výbroj. Jelikož se zamýšlel nad možnostmi tzv. létajících strojů – nejprve analogie na bázi pozorování a poučení se z letu ptáků, pak na bázi specifické techniky – zcela spontánně se zamýšlel i nad možnostmi návratu z výšin do bezpečí na pevné zemi a nakreslil poměrně přesvědčivou představu o budoucím padáku. Někteří dokonce interpretují nákras představy o zdroji létacího pohybu na základě uplatnění šroubu umožňující rotaci s efektem objektu vzdáleně připomínajícího princip helikoptéry...

(podle Půtník svätovojeťeský)

Oni takto a jak ty?

Jöns Jacob Berzelius
1779-1848

Švédský chemik. Vymyslel moderní chemické znač-ky prvků.

Vše, co souvisí s organickou přírodou, prozra-zuje moudrou účelnost a jeví se jako výsledek rozmýšlejícího rozumu. Člověk má tedy chá-pat svoje schopnosti jako zrcadlení té bytosti, které vděčí za své bytí.

**Augustin-Louis
Cauchy**
1789-1857

Francouzský matematik. Byl průkopníkem mate-matické analýzy.

Jsem křesťan. To znamená, že věřím v Kri-stovo božství jako Tycho de Brahe, Kopernik, Descartes, Newton, Leibnitz, Pascal... jako všichni velcí astronomové a matematici minulosti.

Karl Ernst von Baer
1792-1876

Německý lékař z území dnešního Estonska, zoolog, jeden ze zakladatelů embryologie.

Dnes k vám mluví příroda podivuhodnou řečí, symfonií zákonitosti a krásy. - Když jsem nedávno pozoroval lidské tělo, cítil jsem se, jako bych poslouchal úchvatné kázání. Obnažil jsem hlavu a zachtělo se mi zpívat Aleluja – Chvalme Boha.

Formování svědomí je celoživotní proces

Jedinou cestou jak rozlišovat, co je správné a co ne, je poslouchat hlas našeho svědomí. Ale my ho neumíme vždy rozeznat v hluku jiných hlasů.

Vážená redakce,

zaujala mě otázka svědomí. Nevím, zda se má člověk vždy podle něj řídit. Potřebuje uplatňovat jeho zákony a zásady, pokud slyší jeho hlas, pokud nebylo umlčené, zavírované? Které záležitosti jsou věcí svědomí, kdy můžeme říci, že má dobré svědomí, nebo v horším případě, že svědomí je dostane? Co máme dělat, když nás svědomí trestá výčitkami?

Děkuji.

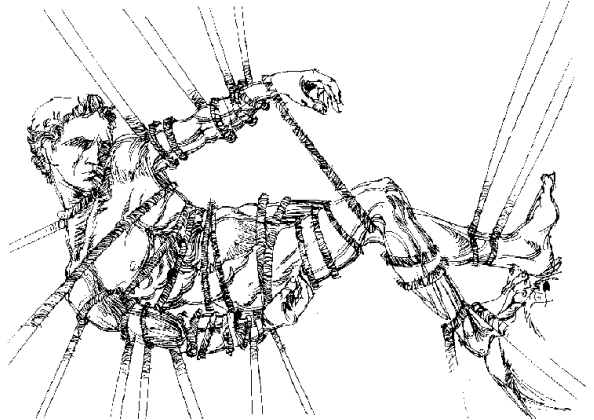
Zita

Milá Zito,

"V hlubinách svědomí člověk odkrývá zákon, který si on sám nedává, ale je povinen ho poslouchat. Jeho hlas ho stále vybízí, aby miloval a konal dobro a vyhýbal se zlu, a když je třeba, zaznívá mu v hloubi srdce ... Neboť člověk má v srdci Bohem vepsaný zákon ... Svědomí je nejskrytějším jádrem a svatyní člověka, kde je sám s Bohem, jehož hlas se ozývá v jeho nitru."

Těmito slovy definuje svědomí Katechismus Katolické církve (KKC 1776). Dokumenty Druhé-

ho vatikánského koncilu říkají, že "člověk má v srdci od Boha vepsaný zákon, a právě v poslušnosti vůči tomuto zákonu se projevuje jeho důstojnost. Podle něj bude souzen" (GS 16). Slyšet ho můžeme v hlase Božího zjevení, v Písmu

svatém, které ohlašuje a interpretuje Církev ve svém učení. Ale Bůh k nám denně promlouvá i skrze mnoho dobrých lidí, různými událostmi našeho života, ale zejména v hloubce našeho srdce. Čistota našeho svědomí je však poznamenána mnohými negativními vlivy, kterým se nikdo zcela neubrání. I proto je třeba čistotu svědomí formovat, rozvíjet svůj duchovní život a prosit o duchovní citlivost, abychom mohli říci slovy písmá: "Čistým je všechno čisté" (Tit 1,5). To, že jde o duchovní zápas, píše i sv. Pavel ve Skutcích apoštolů: "Proto se i já stále usiluji; abych měl svědomí bez úhony před Bohem i před lidmi "(Sk 24,16).

Jak však čistého svědomí bez úhony dosáhnout? Je třeba říci, že formování svědomí je celoživotní proces, související s prohlubováním našeho duchovního života, který má svou dynamiku. Každodenně jsme vystaveni mnoha vlivům například ze strany médií či reklamy, které podvědomě ovlivňují naše postoje a morální hodnoty. Problémem je, že často mnohem méně času než jiným aktivitám věnujeme modlitbě v tichu, prostoru na rozlišování toho, co je v našem životě opravdu podstatné a kudy nás Bůh zve kráčet životem.

Nikdo z nás se v životě nevyhne ani výčtkám svědomí či pocitu viny, který psychologie definuje jako skličující stav, vědomý nebo nevědomý, který vyrůstá ze strachu z možného trestu na základě porušeného zákona. Ten může mít své reálné základy v našem jednání, ale může jít také o falešný pocit viny, související s přehnanou úzkostlivostí, která je opakem svobody Božích dětí, ke které nás Pán povolává. V jejich rozlišení nám může pomoci rozhovor s knězem, ale i každodenní modlitba zpytování svědomí, jejíž význam zdůrazňuje i sv. Ignác z Loyoly. Sestává z pěti fází: z díkyvdání a chvály Bohu, z prosby o poznání vlastních hříchů, ze samotného zpytování svědomí a ptaní se na motivaci svých činů a místo Boha v mém životě, z prosby o odpuštění a z pohledu dopředu, jak bych chtěl žít svůj život. Svatý Ignác Boha přirovnává ke slunci, jehož paprskům se můžeme vystavit a nechat jimi proniknout a prozářit náš život. Autentický život modlitby ve spojení s pravidelným svátostným životem nám tak může pomoci růst ve vnitřní svobodě, která je jedním ze základních aspektů, aby Bůh mohl svobodně a efektivně jednat v lidském životě a aby byl člověk schopen dát se vést Bohem v důvěře a odevzdanosti.

(podle KN)

Esoterické stránky matou lidi i přes náboženství

Internet nabízí množství návodů, dokonce i na modlitby. Někdy je však křesťan postaven před dilema, zda věřit všemu, co najde na internetu.

Vážená redakce,

nedávno jsem se poprvé setkal s modlitbou novény ke svaté Martě. Nikdy předtím jsem o této novéně neslyšel, proto jsem ji hledal na internetu. Našel jsem ji však jen na jedné esoterické webové stránce. Lidé na ni dost pozitivně reagovali na fórech, jak se ji modlí při potížích s dětmi a že je velmi účinná. Na internetu lze nalézt i mnoho jiných různých pobožností, modliteb a duchovních pokynů. Jak se v tom všem má věřící člověk orientovat? Jak má křesťan reagovat na sociálních sítích a diskuzích na texty, které matou a odrazují od pravé víry v Boha?

Lukáš

V katolické encyklopedii je novéna definována jako devítidenní soukromá či veřejná pobožnost Katolické církve k dosažení speciálních milostí. Jelikož číslo osm bylo v židovsko-křesťanské tradici vždy považováno za slavnostní počet nových začátků, číslice devět byla spojována s náma-hou a utrpením. V desátý den – na Letnice, sestoupil Duch Svatý a zrodila se Církev.

Srdcem kterékoliv novény je totéž jako u té první, kde sám Ježíš říká apoštolům a ženám: "Přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale aby očekávali Otcovo zaslíbení." (Sk 1, 4) Jde o odevzdanost do Boží vůle. Novéna se může stát nádherným svědectvím o víře v moc modlitby a v

dynamickou roli skutečné víry.

Devítidenní vigilie jsou v historii Církve za-znamenané od třetího století. Ve středověku byly novény u papežů a kardinálů běžné. I dnes, kdykoliv se odhodláme pomodlit se nějakou nověnou, deklaruujeme totéž: horlivou touhu čekat na příslib a vytrvat s důvěrou až do konce. U světců nejčastěji prosíme o milost, v níž se daný hrdina víry už během svého života osvědčil. Protože věříme ve společenství svatých, přímluvu a pomoc oslavené Církve, máme takto množství novén, jejichž historie sahá do minulosti.

Novéna ke sv. Martě, kterou zmiňujete, je zvláštní v tom, že o její historii nevíme nic. Namísto devíti dní trvá devět týdnů (úterků). Při této modlitbě je třeba každý den zapálit požehnanou svíčku, což má jistý nádech rituálu. Slibuje s jistotou vyslyšení ještě před koncem novény. Samotná modlitba je postavena tak, že je to sv. Marta, která má zajistit vyřešení problému. Jenže my prosíme svaté o přímluvu před Bohem; Bůh je ten, který uděluje milosti. To by mělo být v modlitbě ke svatým zdůrazněno nejvíce. Je v ní zmíněn drak, kterého podle Zlaté legendy sv. Marta porazila v Galicii. Ve Francii je i její hrob (v Tarascon-sur-Rhône). Tuto nověnu jsem s velmi pozitivními ohlasy našel na různých světových katolických portálech. I někteří moji známí s ní mají velmi dobré zkušenosti. Pokud jste našel tuto nověnu na esoterických stránkách, není to nic neobvyklého. Tyto portály se rády synkretisují (směšují) se vším, co jim v dané chvíli vyhovuje a co má nádech duchovna a takto matou lidi.

Na vyhledávání modliteb doporučuji vysloveně naše katolické stránky. Na jiných fórech doporučuji vyjadřovat se apologeticky, tj. obhajovat a zdůvodňovat víru. Vždyť sv. Petr nás učí: "Buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo vás vyzývá zdůvodnit naději, která je ve vás." (1 Petr 3, 15) To předpokládá mít určité znalosti z katechismu a Písma.

Přeji vám, ať čas této novény slouží k prohloubení vašeho vztahu k Bohu a sv. Martě a čas diskusí na fórech ať vás skrze trpělivost vede k lásce k bližním.

(podle KN)

Pro zamilované

DOPISY S VYZNÁNÍ LÁSKY?

Přesvědčivé, vášnivé, milé, sladké, jednoduché, zábavné. Takové jsou dopisy lásky a vy je píšete v naději, že Amor zasáhne šípem srdce vašeho milovaného

a vy konečně budete moci uskutečnit svůj sen o štěstí.

Ale buďte upřímní. Opravdu těm-to dopisům věříte? Nebo posíláte své vyznání e-mailem či jako SMS-ku? Věříte tomu? Máte pravdu a děláte dobře. Dopis s vyznáním lásky potěší duši více než jakýkoli dárek, projev pozornosti či západ slunce. A pak, je hezké, že v

takovém dopisu může každý upřímně říct, co cítí. A při jeho psaní se můžete i červenat, nikdo vás nevidí. Kromě toho zůstane v dopisu viditelným způsobem zachycen váš nelehký úkol, na věčné časy nést ve svém srdci projevené city. Více než toto...!

Odvaha

Velkou výhodou dopisů s vyznáním lásky je fakt, že je mohou psát všichni. Samozřejmě, pokud umí psát. :) Myslíte si, že je to bezvýznamné? A přece ne! Protože i ten nejstydlivější z nejstydlivějších může najít odvahu napsat alespoň jeden. A slyšte, slyšte, dokonce má odvahu doručit ho adresátovi! Zázrak lásky! Možná má pak pan Stydlivý záchvaty strachu z toho, jaký účinek jeho literární odvázanost vyvolá: "Pomyslí si, že jsem blázen... Raději jsem to neměl psát. Určitě ho četla svým kamarádkám. Kdoví, jak se bavily! A pokud ho "cestou" někdo otevřel?" Trýznivé pochybnosti, které však plně odpovídají důležitosti tohoto činu. Tomu, kdo napsal dopis s vyznáním lásky, se podařilo udělat první krok (dobrý či špatný), otevřel se. Díky dopisu uvolnil city, které

často není snadné vyjádřit. Stydlíni celého světa, vezte jedno. Papír a pero budou v lásce vždy vašimi spojenci!

Dlouhý či krátký?

Rozhodněte se vy. Lístek se zkratkou "MTR" (Mám tě rád :) či větou "Miluji tě" může být velmi účinný. Ale asi příliš krátký. Určitě to můžete u dělat i lépe! Když namočíte pero do inkoustu (vrchol romantiky) nebo pohnete myší počítače (informatická verze), abyste napsali vyznání lásky, uvědomte si následující fakt. Váš milovaný/á se bude muset rozhodnout, zda vám bude důvěřovat nebo ne, zda vám otevře srdce, nebo vás pošle někam, jestli si s vámi začne, nebo vás pošle zpět mezi přátele a konec vašim nadějím. Dopis o vás musí mluvit jednoznačně a jasně. Buďte upřímní a mluvíte o sobě otevřeně. Určitě ho to zasáhne.

Navoněný?

Hm, abych pravdu řekl, navoněný dopis je dost závazný! Je to však originální! Ale v tomto případě se raději vyhněte poštovním službám a doručte dopis osobně. Vyberte si jemný parfém, který by se tomu druhému líbil, a který by vyjadřoval především teplo a lásku. Možná dokáže pootevřít skulinu v srdci.

Papír, který bude nést vaše vyznání, by měl odrážet vaši osobnost. Jste tvrdí chlapi? Ať se líbí papír s geometrickými vzory. Jste romantici? Je tu pro vás papír se srdíčky.

I oko si žádá své, říká se. Snažte se tedy sladit v dopisu výstižný papír a správná slova.

Slova, slovíčka

Dopis s vyznáním lásky není slohový úkol. Nemusí být násilím vrcholným literárním dílem. Má být spontánní, upřímný, jednoduchý. Žádná velká slova či strojené výrazy. Toho druhého vůbec nebudou zajímat. Naopak, mohli byste se pouze zesměšnit. Hledejte podstatu, ne dobrý dojem. Ten druhý by mohl být

velmi zklamán, kdyby zjistil, že za pěkným a navoněným dopisem se nic neskrývá.

Ještě cosi! Ve vyznání lásky dáváme na papír kus sebe, který chceme tomu druhému darovat. Než tedy začnete psát a pustíte se do vážné hry, zkontrolujte před cestou do ráje, že váš adresát je toho opravdu hodný. Pokud by tomu tak nebylo, nemusel by pochopit a neoceníl by váš dopis, na který jste vylili své srdce.

Tak dobré pero všem!

Videorada: Film od Jean Paul Rappeneau - Cyrano de Bergerac s Gerardem Depardieu. Hlavním "hrdinou" jsou listy lásky. Romantické!

MINITEST – Ztratil jsem hlavu

1. Už jsi psal vyznání lásky?

- a) ano
- b) ne
- c) nepamatuji se

2. Jaké to bylo?

- a) dětské
- b) plné citů
- c) rozpačité

3. Už jsi nějaký dopis s vyznáním lásky dostal?

- a) ano
- b) ne
- c) nepamatuji se

4. Jaké to bylo?

- a) velmi hluboké
- b) plné lží
- c) trochu mimo

BODOVÁNÍ

	1	2	3	4
a)	10	4	10	10
b)	7	10	7	4
c)	4	7	4	7

Od 16 do 20 bodů

Zdá se, že dopisy s vyznáními se ti moc nelíbí. Trpělivost! Snaž se být vždy ve svých vztazích s ostatními upřímný. Toto je důležité, ne papír!

Od 21 do 30 bodů

Při psaní dopisů máš strach, že se příliš otevřeš. Proč se nepokusíš více důvěřovat sobě i člověku, kterého máš rád?

Od 31 do 40 bodů

Zdá se, že si hotový spisovatel. Výborně. Použijte tuto tvou vášeň na hlubokou komunikaci s člověkem, kterého máš rád. Dopisy ti připraví mnoho pěkných překvapení.

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

48.

PŘIJÍMÁME DUCHOVNÍ POKRM

Učení víry

- Pro katolíky je Kristus v Eucharistii reálně přítomen.
- Ježíšova přítomnost v Eucharistii během mše svaté je pokrmem pro naši duši.

Podněty na poučení z každodenního života

- Pokud někdo z rodiny prožívá "syndrom vyhoření" v práci nebo ve škole.
- Když jde rodina v neděli společně na mši svatou a tak chce začít týden.
- Pokud je v rodině někdo těžce nemocný (nebo umírá).

Řádová sestra vyprávěla svému bratrovi o tom, jak vypadá její každodenní život. Žije v Jižní Americe a slouží chudým a starým lidem. Jako nejmladší a nejzdravější ze sester v jejich řeholním společenství odpovídá za sbírání almužny na jídlo. Vesnice, ve které žijí, výrazně zchudla a chybí v ní bohaté rodiny, které by její řeholní řád podporovaly, proto musí denně prosit o almužnu. Ráno, když odchází z domova, si jasně uvědomuje, že denní živobytí pro staré lidi a pro sestry závisí na tom, co přinese zpět. Jeden den je to balíček suchých fazolí, jindy ovoce nebo chléb. Každý den se modlí k Bohu "chléb náš vezdejší dej nám dnes" a až příliš hmata-telně chápe, co tato slova znamenají. Říká, že každý den dokáže začít pouze díky mši svaté, které se každé ráno účastní a během ní přijímá chléb života v Eucharistii. Tento duchovní pokrm jí dává vnitřní sílu dělat to, co dělá. Ježíš Kristus sytí její duši, aby ona mohla sytit jeho lid. Ježíš čeká i nás a naše děti, aby nás mohl sytit na naší životní cestě.

Začátek rozhovoru

Promluv si se svým dítětem o tom, jak si každý potřebuje sytit nejen tělo, ale i duši pravidelným přijímáním Ježíše v Eucharistii.

Jak navázat na téma

Dítěti se těžko vypráví o duši a o rozdíl mezi tělesným a duchovním pokrmem; ale ruku na srdce, někdy je to náročné i pro dospělé. Jednou z

možností je vysvětlit mu, že člověk se sestává z těla, myslí a duše a že každá tato "složka" člověka se musí pravidelně sytit pokrmem. Tvá dcera nebo syn nejlépe pochopí, což znamená nasytit tělo; připomeň jim jejich nejoblíbenější jídlo a jak dobře se cítili, když ho snědli. Vědí i to, co znamená sytit mysl – chodí do školy, kde se učí nové věci, tříbí si mozek a myšlení. Mohou se naučit nesprávné věci, které nakonec vyústí v bezduché a zbytečné vědomosti, nebo se mohou učit pravdě a přirozeným věcem, které je nutí správně uvažovat. Vysvětlí jim, že tak jako tělo a mysl potřebují pravidelný pokrm, potřebuje ho i duše; duše však "nejí" nic hmotného, ona se ve své přirozenosti sytí duchovním pokrmem. Naši duši pravým a nefalšovaným pokrmem sytí pouze Bůh. Tímto duchovním pokrmem je Boží láska. Bůh nás sytí různým způsobem, ale Katolická církev učí, že nejlepším příkladem duchovního pokrmu je pravá, reálná přítomnost Ježíše v Eucharistii.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíš mluví o sobě jako o chlebu života: Jan 6, 47 - 58.

Co na toto téma říká Církev

Ježíš je při slavení mše svaté přítomen různým způsobem – v knězi, který jedná v Kristově jménu; ve shromáždění věřících které se sešlo slavit bohoslužbu; v hlásání Slova, protože on sám je Boží Slovo, které se stalo tělem; během velké eucharistické modlitby, kdy se chléb a víno proměňují na jeho tělo a krev.

Ježíš je v tomto všem skutečně přítomen, ale katolíci používají pojem pravá, reálná přítomnost Krista, což značí, že Ježíš je svátostně přítomen pod způsobou chleba a vína. Ježíšova přítomnost je opravdu pravá a reálná, nikoliv symbolická nebo jen v přeneseném významu. Svätý Jan prohlašuje, že Ježíš je chléb života, který sestoupil z nebe a dává život světu (Jan 6, 48 – 51). Církev během Tridentského koncilu (1545 – 1564) vyhlásila, že Ježíš Kristus je po konsekraci chleba a vína skutečně přítomen ve své reálné a pravé podstatě. Tato skutečná přítomnost osoby Ježíše Krista (Boha a zároveň člověka) je duchovním pokrmem, který přijímáme v oltářní svátosti.

Krátká modlitba s dítětem

Ztišme se a soustředíme se na přítomnost Ježíše ve svém srdci; společně se modleme:

Ježíši, děkuji ti, že se mi dáváš v Eucharistii.
Děkuji ti, že mi při slavení této svátosti
sytíš duši životem.
Amen.

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme roky 2001 a 2002. Žďáreckou farnost spravoval excurrento P. Miroslav Parajka, farář v Dolních Loučkách.

2001

Skončily prázdniny dětí. Do náboženství se přihlásilo 90% dětí, které chodí do místní školy.

V říjnu roku 2001 jsme začali dávat krytinu na boční přístavky kostela. Tyto přístavky byly pokryty pozinkovaným plechem.

2002

V roce 2002 vyšlo najevo, že zeď kolem kostela nepatří farnímu úřadu, ale obci. Je třeba ji opravit, protože kostel je opravený. Opravu bude provádět obecní úřad. V obci byl také zvolen nový starosta. Je to pan Vlad. Štěpánek. Začaly přípravy na opravu zdi. Byly vykáceny velké lípy, bylo třeba je odstranit, protože kořeny narušovaly zeď, která začala praskat. A byly tak velké, že pravidelně znečišťovaly listím rýny kolem kostela. Mnohým se to nelíbilo, ale po opravě zdi bude okolí upraveno a budou vysázeny nové stromy.

Otloukání zdi kolem kostela se zúčastnil pan Zdeněk Mikeš z Ostrovů a brigádníci z řad místní mládeže. O letních prázdninách proběhlo malování kostela. Po domluvě s památkovým úřadem byl celý kostel nalíčen na bílo (místo předchozího tónování) a zdůraznil se tak gotický ráz této stavby. Práci prováděli brigádníci, lešení zapůjčeno od Obecního úřadu v Dolních Loučkách.

Náboženství navštěvuje valná většina dětí chodících do místní školy.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

Videoklipová křížová cesta

"Kdo chceš jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě!"

V neděli 7. dubna ve 14:00 jsme se shromáždili v Pastoračním centru na faře v Dolních Loučkách, abychom zhlédli videoklipovou křížovou cestu autora P. Pavla Šupola, vicerektora Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

Asi 30 farníků prožívalo o 5. neděli postní hodinku na cestě utrpení a bolesti s Ježíšem Kristem, který se proto narodil, a proto přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě. Z lásky k nám se nechal přibít na dřevo kříže, aby nám přinesl spásu, aby nám připravil místo u svého Otce v nebesích, v království věčné radosti.

Na závěr jsme se všichni pomodlili modlitbu "Otče náš", jak nám ji odkázal náš Pán Ježíš Kristus. Zpěvem této modlitby byla ukončena i tato křížová cesta.

Upřímné poděkování patří P. Pavlu Šupolovi, našemu panu faráři a všem zúčastněným, kteří si před blížícími se Velikonocemi připomněli události spojené s Ježíšovou smrtí na Golgotě.

"Hledáme-li lásku, bez kříže ji nenajdeme a kříž bez lásky nedokážeme nést".

Jana Jurná

Cestománie, aneb Svatá země zaslíbená

Ve dnech 13. 3. - 24. 3. se 6 farníků s otcem Pavlem účastnilo pouti po Svaté zemi. Navštívili místa, kudy Pán Ježíš procházel, kde konal zázraky, kudy musel jít s křížem na svých ramenou zatíženým našimi hříchy, kde naposledy vydechl, aby nás zachránil a otevřel bránu do věčnosti.

Dne 7. dubna v 15:30 se v Pastoračním centru na faře v Dolních Loučkách konala beseda s našimi poutníky za účasti 60 farníků. Téměř dvouhodinové povídání podložené skoro tisícovkou fotografií nás hluboce zaujalo. Žasli jsme nad znalostmi poutníků, kteří si z Izraele přivezli spoustu nezapomenutelných zážitků a vzpomínek. Dokázali nám předat svoje znalosti, aniž by jim pan farář napovídal a opravdu podrobně nám přiblížit všechna místa, kam se dostali.

Prožili jsme pěkné nedělní odpoledne a ty krásné zážitky a vzpomínky, které se vryly hluboko do našich srdcí, nám nikdo nikdy nemůže vzít. Naši milí poutníci, děkujeme. Ať Vám dobrý Bůh žehná za Vaše skutky lásky.

Jana Jurná

Páté evangelium

28.

Prosil jsem za tebe, Šimone, aby tvoje víra, utvrzená míněním mnohých, nikdy nezanikla a aby ses vždy mohl opřít o láskyplné reptání svých bratří.

„Šimone, ...já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.“

(Lk 22,31-32)

O koho se opírá Petrova neochvějná víra? Lukášovo evangelium nás učí, že o Kristovu modlitbu, zatímco náš zlomek soudí, že o názor většiny věřících.

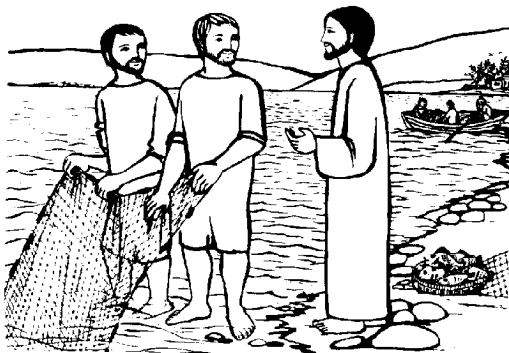
Co má Petr dělat, není-li si církev jistá, kterou cestou se dát?

Svatý Lukáš se domnívá, že má důvěřovat Božímu daru, jehož se mu dostalo a jehož základem je modlitba Pána Ježíše, „biskupa a pastýře našich duší“. Podle pátého evangelia se však má spolehnout na výsledky referenda, jehož se zúčastní všichni pokřtění, nebo alespoň na průzkum veřejného mínění.

Co dělat, když stádo neví, kam jít?

Janovo evangelium nás nabádá, abychom se dívali na Petra, který tu jako pastýř zastupuje Krista. Nic takové-ho! Ať se ovce shromáždí a ať o cestě, po níž pak pastýř bude muset kráčet, rozhodne většina, učí evangelium Krav-ského.

Je zřejmé, že tu máme před sebou dvě velmi odlišná pojetí církve a její viditelné hlavy. Sladit je nelze, je nutné, aby zvítězilo jedno z nich.

Z našeho hlediska není proč váhat. Teologie papežského primátu, která vyplývá z tohoto kratičkého zlomku, sice kanonickým evangeliím protičečí, ale je demokratičtější a obecně přijatelnější, neboť více odpovídá současné mentalitě.

Rádi bychom zvláště vyzdvihli příkladnou vyváženost skrytou v posledních slovech našeho zlomku.

Dnešní katolíci, jak se zdá, nedokážou zaujmout vůči papeži vyvážený postoj. Buď mu podlézají, nebo ho urážejí, buď vytvářejí kult osobnosti, nebo ho znevažují, buď volají „hosana“, nebo „ukřičuj“. Jaká uměřenost a jaká rozumnost jsou zato skryty v onom „láskyplném reptání“, které je podle zde zachycených Ježíšových slov pro Petra nevyčerpatelným pramenem útěchy a pravým tajemstvím jeho stálosti ve víře!

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

Krátký příběh k zamyšlení: Sto korun

Z práce se žena vrátila pozdě, unavená a podrážděná. Náhle zjistila, že na ni čeká u dveří její šestiletý syn.

Syn: „**Mami, můžu se tě na něco zeptat?**“

Máma: „*Jistě, na copak?*“

Syn: „**Mami, kolik vyděláš za hodinu?**“

Máma: „Do toho ti nic není. Proč se mě na to vůbec ptáš?“ Odpověděla žena nazlobeně.“

Syn: „**Jen to chci vědět. Řekni mi prosím, kolik si vyděláš za hodinu?**“

Máma: „Když to musíš vědět, tak je to 100 korun za hodinu.“

Syn: „**Ach jo,“ povzdechl si chlapec se svěřenou hlavou. „Mami, můžu si půjčit 50 korun?**“

Máma byla bez sebe, „**Jestli ses ptal jen proto, že si chceš půjčit na nějakou pitomou hračku, nebo jiný nesmysl, tak odpochoduj zpátky do svého pokoje a jdi spát. Přemýšlej o tom, proč jsi tak sobecký. Já se v práci nedřu jen pro nějakou dětskou lehkovážnost.**“

Chlapec potichu odešel do svého pokoje a zavřel za sebou dveře. Jak se jí může takhle ptát, jen aby dostal nějaké peníze? Asi po hodině se žena uklidnila a začala přemýšlet: Možná, že na něco opravdu těch 50 korun opravdu potřeboval. Moc často si o peníze neříkal. Žena přistoupila ke dveřím do chlapcova pokoje a otevřela.

„**Už spíš, synku?**“ Zeptala se.

„**Ne, mami, jsem vzhůru,**“ odpověděl chlapec.

„**Přemýšlela jsem, možná jsem na tebe zbytečně vyjela,**“ řekla žena. „**Byl to dlouhý, úmorný den a já si na tobě všechno vylila. Tady máš těch 50 korun, které jsi chtěl.**“

Malý chlapec se posadil a usmál. „**Ach, mami, moc děkuju,**“ zajásal. Pak sáhl pod polštář a vytáhl několik desetikorun. Žena viděla, že už nějaké peníze má a pocítila, jak se jí znovu zmocňuje hněv. Chlapec spočítal všechny své peníze a pak pohlédl na matku.

„**Proč chceš víc peněz, když už nějaké máš?**“, zabručela matka.

„**Protože jsem neměl dost, ale teď už mám,**“ odpověděl chlapec. „**Mami, teď mám 100 korun. Můžu si koupit hodinu tvého času? Prosím, přijď zítra o hodinu dřív. Mohli bychom spolu večeřet.**“

Žena byla zdrcena. Objala svého malého syna a prosila ho za odpuštění.

Tohle je jen kratičká připomínka všem, kteří v životě hodně tvrdě pracují. **Nenechme si protéci čas mezi prsty**, aniž bychom jej strávili s těmi, na kterých nám opravdu záleží, které máme v srdci. Nezapomínejte sdílet váš čas v hodnotě „100 korun“ s někým, koho opravdu milujete. **Zemřeme-li zítra, firma, u které pracujeme, si za nás najde náhradu během několika hodin**, ale rodina a přátelé, které opustíme, budou cítit ztrátu po zbytek života.

Co nás čeká

Májové pobožnosti

Letos se o májových pobožnostech budeme v Dolních Loučkách věnovat Panně Marii, Matce všech národů. Májové budou bývat v neděli ve 14:00 hodin v kostele.

Pouť lektorů, uklízeček, květinářek a všech dalších kostelních pracovníků

Opět 8. května, dá-li dobrý Bůh, bychom vyjeli na pouť. Náповěda pro tu letošní jsou 3 slova: les, moře a Jonáš ☺. Už víte, kam to bude?

Pouť v Lubném

Mše svatá u kapličky v Lubném bude sloužena 11. května v 10:00 hodin.

Den matek

Oslava dne matek na farním dvoře je plánována na 12. května odpoledne. Bližší informace na plakátcích.

Pouť ve Vratislávce

Poutní mše svatá 18. května v 16:00 hodin.

Farní den ve Žďárci

Farní den ve Žďárci je naplánován na neděli 26. května odpoledne.

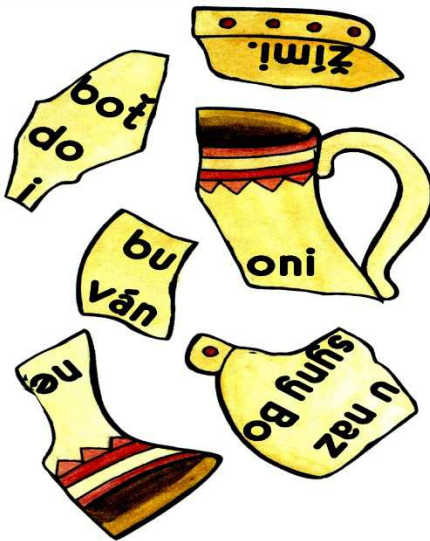
Změna vyhrazena

TURISTIKA PRO DUŠI TVŮRČOVÉ POKOJE

*I dnes máš možnost slyšet na hoře Blahoslavenství
recept na to, jak lze získat skutečné štěstí.*

Blahoslavení, co šíří pokoj - tak začíná Pán Ježíš už sedmé blahoslavenství. Nepokoj se někdy projeví vztekem, hněvem či rozbitou vázou. Pokud sestavíš střepy, dozvíš se, jak zní pokračování sedmého blahoslavenství.

Jsou místa, kde pokoj už dlouho chybí - v mnoha zemích světa jsou nepokoje a války. Možná se vám zdá nemožné, abychom udělali něco pro pokoj v těchto zemích. Ale doma a ve svém okolí můžeme být tvůrci pokoje.

Ráno vstaneš s odhodláním, že budeš celý den šířit pokoj. Postupně však své předsevzetí zasypeš skutky, které pokoj skutečně nešíří:

- ♦ ráno vyženeš bratra z koupelny, protože je tam trochu déle;
- ♦ ve škole se pro maličkost pohádáš se spolužákem;
- ♦ drze odsekneš mámě, neboť nevyžehnila tvé oblíbené rifle;
- ♦ zlobíš se na otce, neboť ti nedovolil dívat se na televizi.

Večer cítíš, že ani v tvém srdci není pokoj. Napiš do řádků, jak se dají řešit takové situace.

Některé naše skutky ubližují a vnášejí do okolí nepokoj. Pak je obtížné léčit rány, které způsobí.

S oštěpem spoj skutky, které přinášejí nepokoj. Ty, které mohou přinést pokoj, spoj se znakem lékárny.

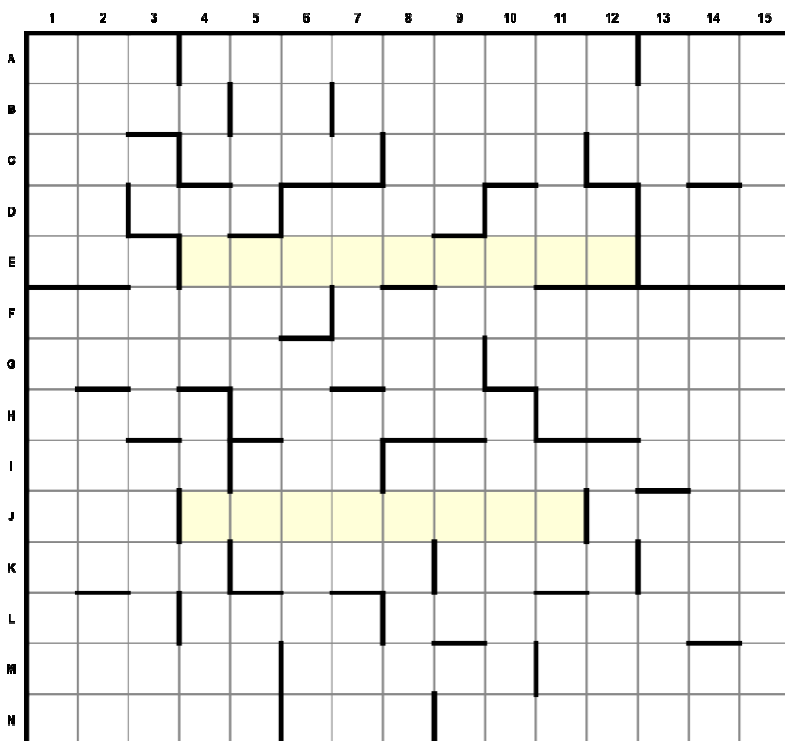

pomluvy
lež
odprošení
poslušnost
zakousnutí si do jazyka
hádání se
neposlušnost
pochválení
odmítnutí pomoci
pomoc druhému

Za pokoj ve světě se můžeme modlit. Zkus na to nezapomenout a každý den přidej ke svým modlitbám i jednu krátkou myšlenku, ve které prosíš o pokoj ve světě.

Celý měsíc květen je zasvěcen Panně Marii. Sv. Jan Bosko ji měl velmi rád a často ji vzýval. Pod jakým titulem se k ní obracel, najdete v tajence.

Vodorovně

- A. boxerská porážka před limitem, firma vyučující řízení vozidel, zkr. albánská tisk. agentúra
- B. děloha (lat.), krevní faktor, český legendární vladař se 3 syny
- C. světle hnědá barva, ukazovací zájmeno, ruské sídlo, listnatý strom
- D. zn.hliníku, trumfy, barva přírodního hedvábí, textilní rostlina, včelí dům (zast.)
- E. pozdrav, **TAJENKA 1**, čajová růže
- F. vojsko, ztepilost
- G. angl. průvodčí, jednoduše
- H. vůně, poloviční rozkmit u kyvadla, líc mince
- I. či, symetrála, roubovat
- J. římsky 102, **TAJENKA 2**, peruánské sídlo
- K. roku (kniž), švéd.obchod s nábytkem, gruzínský hudební nástroj, nerv
- L. kysličník germanatý, náš dirigent tanečního orchestru (Karel), vykuliti

M. zhotovit tkaním, domácí Naneta, perioda prvohor

N. finský architekt (Alvar), číslovka řadová určitá, správní středisko Beninu

Svisle

1. postava opery: Foerster – Eva, nejvyšší hora And a celé Ameriky
2. architektonický upravený náhrobní kámen, SPZ Rokycan, něm. tvůj, zn. elektrospotřebičů
3. zn. ceru, spojka podřadící, dovedně zhotovené, cvikr
4. nemocniční oddělení, největší možný sklon plochy v daném místě, jednat
5. volební schránka, azalka (z ruštiny), koně (básn.), zkr. lehkých topných olejů
6. angl. člen určitý, Emílie (domácky), goniometrická funkce
7. zkr. světové organizace, roh, opět, druh komunikace na internetu
8. na mizině, časové údobí, šřavnatý
9. obec u Dolních Louček, doupata, v tomto místě, název značky draslíku
10. mužské jméno (26.4.), programovací jazyk, darovat
11. účastník lovu, platidlo Malajsie, polovina, Adéla domácky
12. filipínská sopka, zápor, hon, alkoholik
13. angl. přidělit, osivo, školní látka
14. slavnostní fanfára, inic. prozaika Eca, nebýt objektivní, angl. nebo
15. vlk z Knihy džunglí, nok

REVERENDFUN.COM COPYRIGHT BIBLE GATEWAY

máš pravdu ... tohle je více
křesťanský účes

Nezbedův humor

„Dneska jsem si tu pětku, paní učitelko, opravdu nezasloužil.“

„Jí vím, Fanoušku, ale horší známky už nemáme.“

Učitelka se zlobí: „To už je potřetí, co tento týden nemáš udělaný domácí úkol. Co tomu bude říkat tatínek?“

„Prosím, on s tím taky nemůže hnout.“

„Tati, umíš se podepsat se zavřenýma očima?“

„Jistě.“

„Tak mi podepiš žákovskou knížku.“

Maminka přiběhla rozčilená do obchodu. „Před chvílí jsem poslala kluka pro kilo švestek a když jsem je převážila, bylo jich jen třičtvrtě kila. Máte špatnou váhu.“

„Měla byste si, paní, raději převážít syna.“

„O čem přemýšlíš?“

„O tom, jak to měli žáci dříve ve škole lehčí. Třeba za vlády Karla IV. - dějepis končil na straně osmnáct.“

Ve výletní venkovské restauraci pobíhá kolem stolu kuře a loudí. Host se zlobí. Pak vybuchne: „Jdi pryč, nebo si tě objednáám.“

Přijde host do restaurace a poručí si divokou kachnu.

Vrchní mu odpoví: „Divokou kachnu nemáme. Máme jen domácí, ale pro vás ji můžeme rozzuřit.“

Baví se dvě duše v ráji: „Jaká byla poslední věta, kterou jsi slyšel na zemi?“

„Byl to hlas mé ženy. Říkala mi, že když ji na chvíli pustím k volantů, budu úplný anděl.“

Zraněný řidič, jehož vyprostili z auta, přichází k vědomí a ptá se sestřičky, která se nad ním sklání: „Kde to jsem?“

„Číslo sto šedesát,“ odpoví sestřička.

„A prosím vás, to je nemocniční pokoj nebo cela?“

(Z knihy **Nezbedův humor 1**)